

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

BOTEZUL FOCULUI

Traducere din limba poloneză
Mihaela Fiscutean

ARMADA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SAPKOWSKI, ANDRZEJ

Botezul focului / Andrzej Sapkowski ; trad. din lb. poloneză: Mihaela Fiscutean. -
București: Nemira Publishing House, 2019
ISBN 978-606-43-0487-2

I. Fiscutean, Mihaela (trad.)

821.162.1

Andrzej Sapkowski

CHRZEST OGNIA

Copyright © 1996, by Andrzej Sapkowski

Published by arrangement with Patricia Pasqualini Literary Agency

© Nemira, 2019

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**

Redactor-șef: Marian COMAN

Redactor: Cristina CRĂCIUN

Tehnoredactor: Magda BITAY

Lector: Ecaterina DERZSI, Dușa UDREA-BOBOREL

Tiparul executat de ART PRINT S.A.

Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0487-2

Pășărelele ciripeau de zor prin tufișuri. Povârnișul râpei era năpădit de o puzderie stufoasă de măcăciunișuri și buruieni încâlcite, un loc de vis pentru hrană și cuibărit, nu e de mirare că roiau pășărelele. Florinții lansau triluri cu înfrigurare, inarițele și micuțele silvii ciripeau, iar din când în când răsunau pin-pinc-urile cintezelor. *Cinteza face-a ploaie*, se gândea Milva, contemplant cerul. Nu era niciun nor. *Dar cinteza prevestește întotdeauna ploaia. La urma urmei, n-ar strica o ploicică.*

Punctul de observare de vizavi de buza râpei fusese ales bine, oferind mari șanse de vânatoare reușită, mai ales aici, în codrul Brokilon, raiul animalelor. Driadele, stăpâne peste o bună parte a pădurii, vânau destul de rar, iar oamenii se încumetau și mai rar prin locurile astea. Aici, orice vânător care râvnea la carne sau blănuri devenea el însuși o pradă. Broaștele din Brokilon nu aveau pic de milă față de intruși. Milva o simțise pe propria piele.

Oricum, Brokilonul nu ducea lipsă de jivine. Milva însă stătea la pândă de mai bine de două ore, și încă nu i se ivise nimic în fața ochilor. Nici gând să vâneze din mers – seceta care clocotea de o lună așternuse un covor de crengi și frunze uscate, care trosneau la fiecare pas. În astfel de împrejurări, numai dacă stai ascuns și nemișcat poți avea parte de noroc și de pradă. Un fluture amiral s-a așezat pe vergeaua arcului. Milva nu l-a alungat. Observându-l cum își îndoaie și-și desface aripile, i-au căzut ochii pe arc, ultima

sa achiziție, de care nu mai contenea să se bucure. Era un arcaș iscusit și era înnebunită după arme. Iar cea pe care o ținea în mână era cea mai bună dintre cele mai bune.

Milva avusese multe arcuri la viața ei. Se deprinsese să tragă cu cele obișnuite, din frasin și din tisă, dar renunțase repede la ele, în favoarea celor compozite și reflexe, folosite de driade și elfi. Arcurile elfilor erau mai scurte, mai ușoare și mai simplu de mânuit datorită combinației de lemn și tendoane de animale și, de asemenea, mult mai rapide decât cele de tisă – săgeata lansată din ele ajungea la țintă într-un timp mult mai scurt și pe o cale mai dreaptă, care cam elimina posibilitatea de a fi deviată de vânt. Cele mai bune exemplare de astfel de arme, cu vergele încovoiate de patru ori mai mult decât cele obișnuite, purtau numele de *zefhar* de la elfi, de la denumirea semnului runic format din brațele și mânerul arcului. În atâția ani trecuseră multe zefare prin mâna Milvei și nu-și închipuia că ar putea exista vreun arc care să le întreacă.

Dar, într-o bună zi, a dat peste un asemenea arc. Unde altundeva decât în Bazarul Maritim din Cidaris, renumit pentru diversitatea mărfurilor rare și bizare aduse de marinari din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, la bordul fregatelor și galioanelor. Ori de câte ori avea ocazia, Milva vizita bazarul și se uita la arcurile de peste mări. Chiar de acolo și-a procurat arcul despre care credea că o va sluji mulți ani de-acum înainte – un zefar provenit din Zerrickania, întărit cu corn lustruit de antilopă. Arcul a fost fără cusur. Un an. Pentru că un an mai târziu, pe aceeași tarabă și la același negustor a pus ochii pe o adevărată minunăție. Arcul provenea din Nordul îndepărtat. Avea anvergura de șaizeci și doi de centimetri, era din mahon, cu mânerul perfect calibrat, vergeaua plată, laminată, din lemn nobil, intercalat cu oase și tendoane de balenă. Se distingea de celelalte arcuri etalate lângă el nu doar prin structură, ci și prin preț – de fapt, acesta îi atrăsese atenția Milvei. De cum a luat arcul în mână și l-a încercat, i-a plătit negustorului fără șovăială și fără tocmeală exact cât îi ceruse pe el. Patru sute de coroane novigradiene. Bineînțeles că nu avea

o sumă atât de exorbitantă și și-a pus la bătaie în piață zefarul zerrikan, o blană de jder și un minunat pandantiv de coral, meșterit de elfi, pe un șirag de perle de râu.

Dar nu i-a părut rău. Niciodată. Arcul era incredibil de ușor și de o precizie fantastică. Deși nu prea mare, era prevăzut cu un distanțator al corzii pentru a o ține mai departe de brațele arcului. Ca să tragă cu precizie, coarda era din mătase și cânepă, lungă de douăzeci de centimetri, și dezvolta o forță de cincizeci de kilograme de putere. Ce-i drept, alte arcuri ajungeau și la optzeci. Dar Milva era de părere că e o exagerare. Lansată din arcul de balenă cu o forță de cincizeci, săgeata străbătea o distanță de două sute de picioare între două bătăi de inimă, iar de la o sută de pași avea destul impuls să spulbere efectiv o căprioară, iar ființele umane, dacă nu purtau armură, ar fi fost străpunse dintr-o parte în alta. Însă Milva vâna rar animale mai mari decât căprioara sau bărbați blindați.

Fluturile a zburat. Cintezele fâlfâiau în continuare prin tufișuri. Și în continuare, nimic în raza ei de acțiune. Milva s-a sprijinit de un trunchi de pin și s-a lăsat pradă amintirilor. Ca să-și omoare timpul.

Prima ei întâlnire cu vrăjitorul a fost în iulie, la două săptămâni de la evenimentele de pe insula Thanedd și de la izbucnirea războiului din Dol Angra. Milva se întorsese în Brokilon după câteva zile de absență, însoțind supraviețuitorii unui comando de Scoia'tael, înfrânt în Temeria pe când încerca să ajungă în zona Aedirnului cuprins deja de război. Veverițele voiau să participe la revolta pe care elfii o provocau în Dol Blathanna. Norocul nu le surâsesse; dacă n-ar fi fost Milva, comandoul lor și-ar fi găsit sfârșitul. Dar le-a ieșit fata în cale și au găsit adăpost în Brokilon. De cum au sosit, Milva a fost informată că e așteptată cu nerăbdare de Aglaïs în Col Serrai, ceea ce a uimit-o oarecum. Aglaïs era superioara tămăduitoarelor din Brokilon. Valea Col Serrai era un loc de vindecare, era adâncă, bogată în izvoare termale și în peșteri.

Dar Milva i-a răspuns la chemare, crezând că tratează vreun elf cu care voia să-i medieze ea comunicarea. Dar, când l-a

văzut pe vrăjitorul rănit și a înțeles ce se aștepta de la ea, a cuprins-o furia. A ieșit din peșteră cu părul în vânt, îndreptându-și toată furia spre Aglais:

– M-a văzut! Mi-a văzut fața! Îți dai seama ce mă așteaptă?

– Nu, nu-mi dau seama, i-a spus tămăduitoarea cu răceală. E Gwynbleidd, vrăjitorul, prieten al Brokilonului. E aici de paisprezece zile, de la luna nouă. Și o să mai treacă ceva timp până o să se ridice și o să meargă normal. Vrea să afle ce se mai petrece prin lume, vrea vești despre rude. Numai de la tine le poate afla.

– Ce se mai petrece prin lume? Cre’ că ți-ai pierdut mințile, driadă! Ai habar ce se petrece în lume chiar acum, dincolo de hotarele pădurii tale pașnice? În Aedirn e război! În Brugge, în Temeria și în Redania domnesc iadu’, haosu’, persecuțiile! Sunt căutați și în gaură de șarpe cei care au pornit revolta din Thanedd. Iscoadele sunt peste tot, te urmăresc! Uneori o vorbă scoasă pe gură la momentul nepotrivit e destul ca s-ajungi pe mâna unui călău care să te lumineze cu fieru-ncins într-o temniță! Și eu să spionez, să întreb, să adun informații? Să-mi pun pielea la saramură? Și pentru cine, mă rog? Pentru un vrăjitor care-i pe ducă? Da’ ce mi-e el, mă rog, frate sau cumnat? Nu te înțeleg, Aglais!

– Dacă ai de gând să țiți, a întrerupt-o calm driada, să mergem mai departe în pădure. Are nevoie de liniște și pace.

Fără să vrea, Milva s-a uitat spre peșteră, unde tocmai îl văzuse pe rănit mai devreme. *Fain flăcău, s-a gândit instinctiv, deși subțire, e musculos... Capul alb, dar pânțele subțire, ca de tinerel. E clar că nu-și vede capul de treabă, nu e îndopat cu slănină și bere...*

– A fost pe Thanedd, a afirmat ea, nu a întreat. E un răzvrătit.

– Nu știu, Aglais a ridicat din umeri. E rănit. Are nevoie de ajutor. Restul nu mă privește.

Milva s-a înfuriat. Se știa că tămăduitoarea e ursuză. Dar Milva auzise deja povestirile entuziasmate ale driadelor de la hotarul răsăritean al Brokilonului, știa tot despre întâmplările de acum două săptămâni. Despre magiciana șatenă, care apăruse în Brokilon printr-un fulger magic, târând cu ea un rănit, cu o mână

și un picior rupte. Infirmul s-a dovedit a fi un vrăjitor, cunoscut de driade sub numele de Gwynbleidd, Lupul Alb.

– La început, povesteau driadele, nu știam ce să facem. Vrăjitorul, sângerând, ba plângea, ba leșina. Aglaïs i-a pus bandaje temporare, magiciana înjura întruna. Plângea și ea.

La aceste cuvinte din urmă Milva era cam sceptică: cine a mai văzut magiciană plângând? Pe urmă a venit o poruncă de la Duén Canell de la Eithné Ochi de Argint, doamna Brokilonului. Să plece magiciana! Puneți-l pe picioare pe vrăjitor! Așa suna porunca de la suverana pădurii driadelor.

Și vrăjitorul fusese pus pe picioare. Milva îl văzuse. Stătea în peșteră, într-un jgheab plin cu apă din izvoarele magice ale Brokilonului; cu membrele imobilizate în atele, suspendate pe elevatoare, acoperite cu un cojoc gros din conynhael, vrejuri medicinale folosite de driade, și din lăstari de tătăneasă purpurie. Părul lui era alb ca laptele. Era lucid, pe când, în general, oamenii tratați cu conynhael își pierdeau cunoștința, în delirul lor vorbea doar magia...

– Așadar? a trezit-o din reverie pe Milva glasul monoton al tămăduitoarei. Ce-o să fie? Ce să-i spun?

– Să se ducă naibii! a mormăit Milva, îndreptându-și centura de care atârnavă tolba și cuțitul de vânătoare. Și tu, Aglaïs, du-te naibii și tu!

– Facă-se voia ta! N-o să te forțez.

– Că bine zici! Nu mă poți forța.

A intrat în pădure, printre brazii rari, fără să se uite în jur. Era furioasă.

Milva aflase multe despre evenimentele care zguduiseră insula Thanedd la luna nouă din iulie. Scoia'tael numai despre ele vorbeau întruna. În timpul congresului magicienilor de pe insulă izbucnise o revoltă, cu vărsare de sânge, cu rostogoliri de capete. Iar armatele din Nilfgaard, ca la un semn, atacaseră Aedirn și Lyria; se declanșase războiul. În Temeria, în Redania și în Kaedwen, toată lumea dădea vina pe Scoia'tael. Pe de o parte, pentru că un comando de Veverițe venise cică să le dea o mână

de ajutor magicienilor insurgenți de pe Thanedd; pe de altă parte, deoarece un elf sau un semielf l-ar fi înjunghiat cu un stilet pe Vizimir, regele Redaniei, lăsându-l fără suflare. Furioși, oamenii s-au năpustit la Veverițe. Totul clocotea ca într-un ceaun, sângele elfilor curgea râuri, râuri...

Aha! se gândea Milva. Poate că nu de pomană trăncănesc preoții că se apropie sfârșitu' lumii și ziua judecării de apoi. Lumea arde în flăcări, oamenii parcă s-ar transforma în lupi, îi atacă nu doar pe elfi, ci și pe alți oameni, fratele sare cu cuțitu' la gâtul fratelui său... Și, colac peste pupăză, vrăjitoru' ăsta, care se amestecă în politică și în revoltă. Vrăjitoru'! Menirea lui este să meargă în lume ca să ucidă monștrii dăunători lumii! De când e lumea, niciun vrăjitor nu și-a băgat vreodată coada în politică sau în vreun război. De altfel, ce să mai vorbim, când te gândești că e și un basm despre regele ăla tont, care voia să care apă cu ciuru', să ia un iepure mesager și un vrăjitor voievod. Și acum cu cine avem de-a face, cu vrăjitoru' ăsta care, făcut zob în răzvrătirea împotriva regilor, tre' să se-ascundă prin Brokilon ca să scape de prigoana lor. Ce mai la deal, la vale, e limpede că a venit sfârșitu' lumii!

– Bună, Maria!

A tresărit. Micuța driadă, sprijinită de un pin, avea părul și ochii argintii. Soarele de la răsărit îi contura în jurul capului un nimb pe fundalul zidului pestriț de copaci. Lăsându-se pe un genunchi, Milva s-a înclinat ușor:

– Te salut, jupâneasă Eithné!

Stăpâna Brokilonului s-a uitat la cuțitul de aur, în formă de seceră, de la centura Milvei.

– Ridică-te! i-a spus. Să facem câțiva pași. Vreau să stăm de vorbă.

Au mers mult timp prin pădurea umbroasă, una lângă alta, micuța driadă cu părul argintiu, iar jupâneasa înaltă, cu părul brun. Niciuna nu a vrut să întrerupă tăcerea.

– De mult n-ai mai fost la Duen Canell, Maria.

– N-am avut vreme, jupâneasă Eithné. Drumu' de la Curea până la Duen Canell e lung, iar eu... Da' de fapt știi bine.

– Știu. Ești obosită?

– Elfilor le tre’ ajutor. Așa că-i ajut, așa cum mi-ai poruncit ’mneata, la porunca matală.

– La rugămintea mea.

– Așa-i. La rugămintea matală.

– Mai am o rugămintă.

– Mă gândeam eu. Vrajitoru’?

– Ajută-l!

Milva s-a oprit și s-a întors. Cu o mișcare a rupt iute o crenguță de caprifoi care le stătea în cale, a învărtit-o între degete înainte de a o înfige în pământ.

– Se face juma’ de an de-acuma, a vorbit încet uitându-se în ochii argintii ai driadei, de când aduc în Brokilon, punându-mi viața în primejdie, elfi din comandourile masacrate de prin toate colțurile... După ce își revin și li se vindecă rănilă, îi duc acasă... E prea puțin? Nu-i destul? La fiecare lună nouă pornesc și mă întorc la lună plină... Am ajuns să fug de soare, ca liliicii sau ca bufnițele.

– Nimeni nu cunoaște mai bine decât tine potecile codrului.

– În codru n-am cum să află nimic. Pesemne că vrajitoru’ vrea s-adun informații, să mă duc printre oameni. E un răzvrătit, la auzul numelui său an’givarii își ciulesc de îndată urechile. N-am cum să m-arăt prin târg. Dacă mă recunoaște careva? Încă-i vie amintirea ultimelor evenimente, nu s-a uscat bine sângele... Pentru că s-a vărsat mult sânge, jupâneasă Eithné.

– Da. Așa-i, s-a vărsat mult sânge.

Ochii argintii ai bătrânei driade erau goi, reci, străini.

– Dac-o să mă recunoască, o să mă jupoaie de vie.

– Ești înțeleaptă, prudentă și vigilentă.

– Ca s-adun informațiile dorite de vrajitor, nu prea am înco- tro, tre’ să uit de prudentă. Și să pun întrebări. În zilele noastre nu-i prea prudent să fii curios. Dacă mă înhață...

– Ai tu legăturile tale.

– O să mă schingiuiască, o să mă omoare-n bătaie. Sau o să mă trimită să putrezesc în Drakenborg...

– Da’ ai o datorie față de mine.

Milva și-a întors capul, și-a mușcat buza.

– Da, am, a spus ea cu amărăciune. Așa ceva nu se uită.

A mijit ochii, fața i s-a schimonosit brusc, buzele au început să-i tremure, dinții i s-au încleștat cu forță. Pe sub pleoape îi străluceau palid reflexiile lunii fantomatice din amintirea acelei nopți. Dintr-odată, a simțit din nou durerea sfâșietoare: glezna îi era prinsă în capcana lațului din piele, iar articulațiile îi erau sfârtecate prin întindere. În urechi îi răsunau foșnetele frunzelor copacilor ce se îndreptau brusc... Un gemăt, un urlat sălbatic și înnebunit de durere, amestecate cu sentimentul groaznic de teamă care a copleșit-o când și-a dat seama că nu era posibil cu niciun chip să se elibereze... Un răcnet, din nou, și spaimă, frânghia scârțâitoare, umbrele unduitoare, pământul legănat, nefiresc, răsturnat; cerul văzut dintr-un unghi ciudat, copacii cu coroanele în jos, durere, sângele îi pulsa în tâmpile... Iar în zori, driadele ca într-o coroniță de flori în jurul ei... În depărtare, un râs cristalin.

Păpușă atârnată de sfoară! Leagănă-te, leagănă-te, păpușică, leagănă-te cu căpușorul în jos... Și propriul răcnet, străin, de nerecunoscut. Apoi beznă totală...

– Întocmai, am o datorie, a repetat ea printre dinții încleștați. Da, de vreme ce atârni în funie. Cât oi trăi, n-oi putea să-mi plătesc datoria.

– Fiecare dintre noi are o datorie, i-a răspuns Eithné. Așa-i viața asta, Maria Barring. Datorii și polițe, obligații, jurăminte, legăminte... Să faci ceva pentru cineva. Sau poate pentru tine? Chiar așa e, întotdeauna ne plătim nouă înșine și nimănui altcuiva. Orice datorie avem, de fapt și de drept nouă ne-o plătim. În fiecare dintre noi se află atât un creditor, cât și un datornic. Problema este să fim de acord cu polița. Când venim în lume, avem doar o mică parte din viața noastră, iar din momentul acela nu facem nimic altceva decât să facem datorii și să le răsplătim. Nouă înșine. Pentru noi înșine.

– Omu' ăsta... vrăjitoru'... ți-e apropiat, jupâneasă Eithné?

– Da. Deși el nu știe. Întoarce-te la Col Serrai, Maria Barring! Du-te să-l vezi. Și fă ce-ți cere.

În râpă, crengile trosneau, rămurelele scrâșneau. Cioc-cioc, făceau tare și cu furie coțofenele, iar codroșii de munte se îndepărtau de ele cu fâlfâit de aripi. Milva și-a ținut respirația. În sfârșit!

Cioc-cioc, au repetat coțofenele. Cioc-cioc-cioc. Din nou scrâșnetul surd al crenguțelor.

Milva și-a îndreptat protecția de piele uzată de pe antebrațul stâng – atât de roasă, încât devenise lucioasă –, a băgat mâna în tolba atașată la cingătoare și a scos o săgeată. Instinctiv, din obișnuință, a verificat capul săgeții și penele. Își cumpăra arborele de prin târguri – din zece care îi erau oferite, alegea în medie doar unul –, dar săgețile și le împăna singură. Cele mai multe săgeți găsite gata de utilizare pe piață aveau vârfuluri prea scurte, pur și simplu atașate de-a lungul arborelui, în timp ce ea folosea doar săgețile cu pene în spirală, pene care măsurau minimum cinci inchi.

Și-a pus o săgeată pe coardă și apoi și-a îndreptat privirea spre buza râpei, spre petele de culoare date de măcăcișuri, de ciuperci și de ciorchinii de scorușe roșii pe care le vedea printre trunchiurile copacilor.

Cintezele nu zburaseră prea departe, își reluseră ciripitul. *Hai, căpriorule!* se gândea Milva, ridicându-și arcul și strângându-l. *Apropie-te, sunt gata!*

Dar căpriorul s-a îndepărtat prin ravenă, către mlaștinile și izvoarele ce alimentau pâraiele care se vărsau în Curea. Din râpă s-a ivit o căprioară. O jivină frumoasă. La prima vedere, avea mai mult de patruzeci de pfunzi. Și-a înălțat capul, și-a ciulit urechile, apoi s-a întors spre tufișuri și a smuls niște frunze dintr-o mușcătură.

S-a prezentat avantajos, cu spatele. Dacă nu ar fi fost un trunchi care să ascundă ținta, Milva ar fi tras fără să stea pe gânduri. Până să-i ajungă la burtă, vârful ar fi străpuns animalul și i-ar fi atins inima, ficatul sau plămânii. Până să-i atingă crupa, i-ar fi distrus arterele și ar fi culcat fiara la pământ imediat. A așteptat fără să slăbească arcul. Căprioara și-a ridicat din nou capul, a făcut un pas, îndepărtându-se de trunchi, dar s-a întors brusc și a început să avanseze ușor. Milva, ținându-și coarda arcului întinsă, a înjurat în gând. O săgetare frontală n-ar fi fost sigură. În loc să-i

străpungă plămâinii, i s-ar fi înfipt în burtă. A așteptat ținându-și respirația, simțind în colțul gurii gustul sărat al corzii. Și acesta era unul dintre marile avantaje ale arcului său, neprețuit însă, căci, dacă ar fi folosit o armă mai grea sau meșteșugită cu mai puțină grijă, nu ar fi putut s-o mențină tensionată atât de mult, fără a risca să-și obosească brațul și lovitura să aibă de suferit. Din fericire, căprioara și-a coborât capul; a înșfăcat câteva fire de iarbă ițite din mușchi și s-a întors. Milva a expirat calm, a ochit greabănul animalului și a dat delicat drumul corzii dintre degete.

Dar nu a auzit scrâșnetul coastelor străpunse de săgeată. Pe de altă parte, a văzut căprioara făcând un salt, smucindu-se și dispărând într-un concert de trosnete de crengi uscate și foșnete de frunzișuri călcate în picioare.

Preț de câteva bătăi de inimă, Milva a rămas neclintită, împietrită ca o statuie de marmură a unei zeițe a pădurii. În cele din urmă, când toate ecurile au tăcut, și-a luat mâna dreaptă de la obraz și și-a lăsat arcul în jos. Fixându-și într-un colț al memoriei drumul pe care fugise animalul, s-a așezat liniștită, odihnindu-și umerii pe un trunchi de copac. Era vânător cu experiență, braconase prin pădurile seniorale încă din copilărie: avea unsprezece ani când a ucis prima căprioară, iar primul cerb l-a omorât la paisprezece ani – ca un semn incredibil de bun augur pentru un vânător, îl împușcase chiar în ziua celei de-a paisprezecea aniversări. Experiența o învățase că n-are rost să te grăbești să cauți un animal săgetat. Dacă ar fi nimerit ținta corect, căprioara ar fi trebuit să cadă la cel puțin două sute de pași de buza râpei. În caz contrar – dar, în principiu, era exclusă o astfel de posibilitate –, graba ar fi stricat treaba. După fuga de panică, dacă nu mai simte nicio primejdie, o fiară grav rănită încetinește ritmul și începe să meargă. Pe de altă parte, un animal amenințat și speriat aleargă ca un iepure și nu se oprește până nu ajunge peste șapte munți.

Așa că mai avea cel puțin o jumătate de oră. Și-a pus între dinți un fir de iarbă pe care l-a smuls și a căzut pe gânduri. Își aducea aminte.

După douăsprezece zile, când s-a întors ea în Brokilon, vrăjitorul mergea deja. Se târa încet și-l ținea șoldul, dar mergea. Milva nu era surprinsă, cunoștea bine proprietățile terapeutice miraculoase ale apelor pădurii și ale plantei numite conynhael. De asemenea, cunoștea priceperea lui Aglaïs, de mai multe ori asistase la vindecarea rapidă a unor driade rănite. Cât despre poveștile despre rezistența și răbdarea incredibile a vrăjitorilor, se pare că nu erau scoase din mânecă și înflorite.

Nu s-a dus direct la Col Serrai de îndată ce a sosit, deși driadele i-au dat de înțeles că Gwynbleidd o aștepta cu nerăbdare. Tărăgăna cu bună-știință, nu era prea mulțumită de misiunea încredințată și nu se sfia să o arate. Condusese până în tabără elfii unui comando de Veverițe. A raportat cu lux de amănunte vicisitudinile drumului, le-a avertizat pe driade despre blocada pregătită de oameni la hotarul de pe Curea. Numai după ce a fost atenționată a treia oară, Milva a făcut o baie, s-a schimbat și s-a dus să-l vadă pe vrăjitor.

O aștepta la marginea poienii, acolo unde creșteau cedrii. Făcea câțiva pași, din când în când se așeza, se îndrepta, se încovoia. Se vedea că Aglaïs îi recomandase exercițiul.

– Ce mai e nou? a întreat-o imediat după ce s-au salutat.

Răceala din vocea lui nu o înșela.

– S-ar părea că războiul se apropie de sfârșit, a spus ea, ridicând din umeri. Nilfgardu' cică a nimicit serios Lyria și Aedirnu'. Verdenu' s-a predat, iar regele Temeriei s-a aliat cu împăratul Nilfgardului. Elfii din Valea Florilor și-au întemeiat propria împărăție. Dar Scoia'tael din Temeria și Redania nu s-au dus acolo. Continuă să lupte...

– Nu mă interesează asta.

– Nu? s-a prefăcut ea surprinsă. Da, sigur. Am trecut prin Dorian, așa cum mi-ai cerut, deși a tre' să ocolesc o bună parte din drum. Ca să nu mai spun că nu sunt prea sigure căile pe-acolo...

S-a oprit, s-a întins. De data asta n-a mai îmboldit-o.

– Codrigher, l-a întreat ea în cele din urmă, cel la care m-ai trimis în vizită, a fost un prieten de-al tău?

Pe chipul lui nu s-a clintit niciun mușchi, dar Milva și-a dat seama că el a înțeles imediat.

– Nu. N-a fost.

– E bine, a continuat ea de îndată. Nu se mai numără printre cei vii. A ars, împreună cu sediul său, n-au mai rămas decât hornu' și juma' din zidu' fațadei. Tot Dorianu' clocotește de diverse zvonuri. Unii cică acest Codringher ar fi practicat magia neagră și că ar fi preparat o otravă, că ar fi avut un pact cu diavolu', astfel încât focul diabolic l-ar fi devorat. Alții spun că și-ar fi băgat nasu' și degetele unde nu i-a fiert oala, așa cum îi era năravu'. Iar unora nu le-a fost pe plac, așa că l-ar fi lichidat și ar fi aprins focul ca să acopere urmele. Tu ce crezi?

Nu a așteptat nici răspunsul, nici emoțiile de pe chipul lui cianotic. A continuat, fără să renunțe la tonul de mânie și aroganță.

– E interesant că focu' și moartea acestui Codringher au avut loc la prima lună nouă din iulie, exact când s-au petrecut tulburările de pe insula Thanedd. Întocmai ca și cum cineva și-ar fi imaginat că Codringher știa ceva despre răzvrătire și l-ar fi luat la întrebări despre detalii. Ca și cum cineva ar fi vrut să-i închidă botu' pentru totdeauna ca să-i tacă limba. Ce spui de asta? Ha, văd, nu spui nimic. Taci! Atunci, o să-ți spun eu: primejdioase sunt treburile tale, spionaju' tău și întrebările tale. Poate că cineva dorește să închidă și alte boturi și urechi pe lângă cele ale lui Codringher. Asta cred eu.

– Iartă-mă, i-a zis el în cele din urmă. Ai dreptate. Te-am pus în primejdie. A fost o sarcină prea periculoasă pentru...

– Pentru o femeie, nu? și-a scuturat ea capul cu o mișcare violentă, aruncându-și înapoi părul încă ud. Asta ai vrut să spui? Vai, ce galanton! Să-ți intre bine-n cap că, deși tre' să mă aplec când mă piș, capa mea e din blană de lup, și nu de iepure! Tu să nu mă faci pe mine lașă, că nu mă cunoști!

– Te cunosc, i-a răspuns el calm și încet, fără a reacționa la mânia sau la vocea ei ridicată. Tu ești Milva. Aduci Veverițele în Brokilon, evitând bătăliile. Îți cunosc curajul. Dar eu, fără milă și cu egoism, te-am pus în primejdie...

– Tâmpenii! l-a întrerupt brusc. Fă-ți griji pentru tine, nu pentru mine! Pentru copilă să-ți faci griji!

Ea a zâmbit. Pentru că atunci chipul lui se schimbase. A tăcut intenționat, așteptând alte întrebări.

– Ce știi? a întrebat-o în cele din urmă. Și de la cine?

– Ai avut tu Codringheru' tău, i-a spus ea, semetîndu-și capul, și eu am cunoștințele mele. Care au ochii și urechile foarte agere.

– Vorbește! Te rog, Milva!

– După răzvrătirile din Thanedd, a început ea, după o scurtă tăcere, a ars tot. A început vânătoarea trădătorilor. În special a magicienilor care erau în juru' Nilfgaardului, precum și a altor mercenari. Pe unii i-au prins. Alții au dispărut ca fumu'. Nu-ți tre' prea multă istețime ca să ghicești unde s-au dus, sub ce aripi s-au ascuns. Dar nu numai magicienii și trădătorii au fost vânați. În revolta din Thanedd, magicienii răzvrățiți au fost ajutați de un comando de Veverițe, condus de faimosul Faoltiarna. Îl caută. S-a dat poruncă să fie schingiuiți toți elfii capturați și să fie luați la întrebări despre comandoul lui Faoltiarna.

– Cine este Faoltiarna?

– Un elf, un Scoia'tael. Le-a dat multă bătaie de cap oamenilor. S-a pus mare răsplată pentru capu' lui. Da' nu numa' el e căutat. Umblă și după nu știu ce cavaler nilfgardian, care era în Thanedd. Și...

– Hai, spune!

– *An'givare* întreabă în stînga și-n dreapta de un vrăjitor cunoscut sub numele de Geralt de Rivia. Și de o copilă, Cirilla. S-a poruncit ca ei doi să fie prinși în viață. Fără șagă, s-a poruncit să nu li se atingă un fir de păr din cap și să nu fie descheiat vreun nasture de la rochiță. Ha! Tare drag tre' să le fii la inimă, de au atâta grijă de sănătatea ta...

S-a oprit când i-a văzut privirea din care dispăruse orice urmă de seninătate inumană. A înțeles că, oricât ar încerca, nu l-ar putea speria. Cel puțin, nu pentru pielea lui. În mod neașteptat, s-a simțit rușinată.

– Ei bine, n-au decît să se dea de ceasu' morții, a spus ea, conciliator, dar cu un zâmbet ușor ironic pe buze. Aici, în Brokilon, ești în siguranță. Și nici pe copilă n-au cum s-o prindă în viață. Când au săpat ruinele din Thanedd, rămășițele turnului magic care s-a prăbușit... Ei! Ce-ai pățit?

Vrăjitorul a mătăhăit, s-a sprijinit de un cedru și s-a așezat cu greu pe un trunchi de cedru. Ea a sărit, înspăimântată de paloarea ce-i acoperise brusc chipul.

– Aglais! Sirssa! Fauve! La mine, mai iute! La naiba, poate moare!

– Nu le mai chema... N-am nimic... Vorbește! Vreau să știu... Dintr-odată, Milva a înțeles.

– Nimic nu s-a găsit printre dărâmături! a strigat, simțind că i se scurge sângele din cap și ei. Nimic! Deși au luat la mână piatră cu piatră, au făcut descântece și vrăji, n-au găsit nimic...

Și-a șters sudoarea din sprâncene, le-a oprit cu un gest pe driadele care se apropiau. L-a apucat de umeri pe vrăjitorul care stătea pe trunchi. S-a aplecat peste el în așa fel încât părul ei lung și deschis la culoare îi cădea pe chipul livid.

– Ai înțeles greșit, i-a zis în grabă, încurcată, căutându-și cu efort cuvintele în iureșul celor care îi veneau pe buze. Doar am vrut să spun că... M-ai înțeles greșit. Ei bine, eu... De un' să știu eu cum a fost... Nu asta am vrut. Eu doar am vrut să spun, copila asta... Că n-o vor găsi pen' că se face nevăzută, ca vrăjitorii... Iartă-mă!

Nu i-a răspuns. S-a uitat într-o parte. Milva își mușca buzele, își încleșta pumnii.

– Peste trei zile o să părăsesc Brokilonu', l-a anunțat ea încet, după o tăcere foarte lungă. Când se face lună nouă, ca să se întunece mai tare. Mă întorc după zece zile, poate mai înainte. Imediat după Lammas, în primele zile ale lunii august. Nu te îngrijora! Mut ceru' și pământu', și până la urmă aflu eu tot. Dacă cineva știe ceva despre copila aia, o să știi și tu.

– Mulțumesc, Milva.

– Peste zece zile... Gwynbleidd.

– Mă cheamă Geralt, i-a întins el mâna.

I-a strâns-o ferm, fără șovăială. Cu multă forță.

– Mă cheamă Maria Barring.

Cu un gest din cap și cu umbra unui zâmbet pe chip, i-a mulțumit pentru sinceritate, știa că Geralt o apreciază.

– Să fii prudentă, te rog! Când stai de vorbă, fii atentă pe cine întrebi.

– Nu tre' să-ți faci griji pen' mine.

– Informatorii tăi... Ai încredere în ei?

– N-am încredere în nimeni.

– Vrăjitorul se află în Brokilon. Printre driade.

– Am bănuț eu, a zis Dijkstra și și-a încrucișat mâinile la piept. Dar bine că s-a confirmat.

A tăcut un răstimp. Lennepe și-a trecut repede limba peste buze. Aștepta.

– Bine că s-a confirmat, a repetat șeful serviciilor secrete ale regatului Redaniei îngândurat, ca și cum și-ar fi spus lui însuși. Întotdeauna e mai bine să ai o siguranță. Eh... dacă se adeverește că Yennefer este cu el... Nu era magiciana cu el, Lennepe?

– Poftim?

Spionul dărdăia.

– Nu, conașule, i-a răspuns. Nicio magiciană. Care sunt poruncile dumitale? Dacă îl vrei viu, o să-l scot din Brokilon. Dacă-ți convine mort...

– Lennepe, l-a țintuit Dijkstra cu o privire rece și sticloasă pe spion, nu fi prea zelos! În profesia noastră, excesul de zel nu e răsplătit niciodată. Și întotdeauna trezește suspiciuni.

– Dar, conașule, a pălit ușor Lennepe. Eu doar voiam...

– Știu. Tocmai m-ai întrebat care mi-ar fi poruncile. Astea sunt: lăsați-l în pace pe vrăjitor!

– Cum poruncești, conașule! Și Milva?

– Lăsați-o și pe ea în pace! Până una-alta...

– Cum poruncești, conașule. Pot să plec?

– Poți.

Spionul a ieșit din cameră, închizând ușa de stejar încet, cu mare grijă. Dijkstra a rămas tăcut multă vreme, privind la hărțile,

scrisorile, denunțurile, rapoartele de interogatoriu și sentințele la moarte învălmășite pe masă.

– Ori!

Secretarul și-a ridicat privirea, și-a dres vocea. Tăcea.

– Vrăjitorul se află în Brokilon.

Ori Reuven și-a dres vocea din nou, instinctiv și-a ațintit ochii asupra picioarelor șefului său. Dijkstra i-a urmărit privirea.

– Ai dreptate. Nu l-am uitat, a mormăit el. Din cauza lui n-am putut să merg vreo două săptămâni. A trebuit să mă duc cu coada-ntre picioare la Filippa, să scheaun ca un câine și să mă milogesc la ea ca să mă descânte, altfel aș fi șchiopătat și în ziua de azi. Oricum, am și eu vina mea, l-am subapreciat pe vrăjitorul ăsta. Și cel mai rău este că nu pot să mă răzbun acum, să-l iau de fundul lui de vrăjitor! Nu am timp și nu pot să-mi folosesc oame-nii pentru chestiunile mele personale! Nu-i așa, Ori, că nu pot?

– Hmm, hmm!

– Hai, nu te mai codi atât! Știu bine. Ah, al naibii! Că tare ispititoare mai e puterea asta! Cum te ademeneste s-o folosești! Cât de ușor e să uiți când o ai! Dar, de cum ai uitat o dată, nu mai ai ieșire... Filippa Eilhart mai e în Montecalvo?

– Da.

– Ia tocul și tușul! O să-ți dictez o scrisoare pentru ea. Scrie... La naiba! Nu mă pot concentra. Ce-i cu țipetele alea nenorocite, Ori? Ce se întâmplă acolo în piață?

– Niscaiva huligani aruncă cu pietre în reședința ambadorului Nilfgaardului. I-am plătit pentru asta, hmm, hmm, dacă nu mă-nșel.

– Ha, ha! Bine. Închide fereastra! Lasă-i, că mâine iau cu asalt banca pitanului Giancardi. A refuzat să-mi dezvăluie conturile.

– Giancardi... a donat o sumă frumoșică pentru fondul de război.

– Ha? Să arunce cu pietre în băncile care n-au dat nimic.

– Toți au dat câte ceva.

– Vai, plictisitor mai ești, Ori! Pune mâna și scrie cum îți spun eu! Draga mea Fil, soarele meu... La naiba, că zăpăcit mai sunt! Ia altă foaie. Ești gata?

– Te ascult...

– Dragă Filippa, domnița Triss Merigold sigur e îngrijorată de soarta vrăjitorului pe care l-a teleportat în mare secret din Thanedd în Brokilon, fără să-mi pomenească nimic, ceea ce nu mi-a picat deloc bine. O poți liniști: vrăjitorul e bine acum. A început chiar să trimită din Brokilon tot felul de emisari cu misiunea de a da de urmele prințesei Cirilla, o copilă de care, din câte știu, și tu ești interesată. Prietenul nostru Geralt nu știe că Cirilla se află în Nilfgaard, unde se pregătește pentru nunta cu împăratul Emhyr. Ar fi bine ca vrăjitorul să rămână liniștit în Brokilon, așa că mă voi strădui să-i trimit vestea. Ai terminat de scris?

– Îhî, să-i trimit vestea.

– De la capăt. Mă întreb... Ori, șterge-ți naibii tocul! Îi scriem Filippei, nu consiliului regal, ce naiba! Scrisoarea trebuie să fie impecabilă! De la capăt! Mă întreb de ce vrăjitorul nu încearcă să intre în contact cu Yennefer. Nu pot să cred că afecțiunea asta aproape obsesivă s-a stins dintr-odată, indiferent de opțiunile politice ale idealului său. Pe de altă parte, dacă, într-adevăr, Yennefer este cea care i-a dus-o pe Cirilla lui Emhyr și dacă așa avea dovezi, m-aș asigura că ajung în brațele vrăjitorului. Problema s-ar rezolva de la sine, sigur, fără ca această scumpă frumusețe parșivă, cu plete negre, să poată anticipa ziua sau ora. Vrăjitorului nu-i place să se atingă cineva de copilă, Artaud Terranova s-a convins personal în Thanedd. Aș vrea să cred, Fil, că nu ai nicio dovadă a trădării lui Yennefer și că nu știi unde se ascunde. M-ar durea foarte tare, dacă s-ar adevăra că e un alt secret de care sunt ținut departe. Eu nu am niciun secret față de Tine... De ce râzi, Ori?

– De nimic, hmm, hmm!

– Scrie: Eu nu am niciun secret față de Tine, Fil, și sper că e valabilă și reciproca. Cu respectul meu profund etc. etc. Dă-mi să semnez.

Ori Reuven a presărat scrisoarea cu nisip. Dijkstra s-a așezat confortabil și, cu palmele încrucișate pe burtă, a început să-și învârtască degetele mari în morișcă.

– Milva asta pe care a trimis-o vrăjitorul să spioneze, l-a întrebat Dijkstra, ce poți să-mi spui despre ea?

– Se ocupă, a mormăit secretarul, cu căratul în Brokilon a supraviețuitorilor din comandourile de Scoia'tael, decimate de războiul temerian. Ajută elfii să evadeze din bătălii și din captivitate, mijlocindu-le odihna și regruparea în comandouri de luptă.

– Nu mă duce tu pe mine cu informații răsuflate! l-a întrerupt Dijkstra. Știu bine cu ce se ocupă Milva, chiar am de gând să mă folosesc de ea. Altminteri, aș fi aruncat-o de mult în ghearele Temerienilor. Ce poți să-mi spui despre ea însăși? De Milva ca atare?

– Vine, dacă nu mă înșel, dintr-un sat pierdut din Sodden de Sus. De fapt, numele ei este Maria Barring. Milva e porecla pusă de driade. În Graiul mai Vechi înseamnă...

– Opintică, l-a întrerupt Dijkstra. Știu.

– În familia ei, sunt vânători din tată-n fiu. Cunosc pădurea ca pe propriul buzunar. Când fiul cel mai mare a fost zdrobit de un elan, bătrânul Barring a hotărât să-și inițieze fiica în tainele artei silvice. Când a murit, mama s-a recăsătorit. Maria n-a avut trai bun cu tatăl ei vitreg și a fugit de-acasă. Avea șaisprezece ani, dacă nu mă înșel. A rățacit spre miazănoapte, trăind din vânătătoare, dar pădurarii baronilor nu-i făceau viața prea ușoară, urmărind-o și hăituind-o ca pe un animal. Așa că a ajuns să braconeze prin Brokilon, iar acolo au înhățat-o driadele.

– Și, în loc s-o linșeze, au primit-o printre ele, a murmurat Dijkstra. Au recunoscut-o ca una de-ale lor... Cât despre Milva, ea le-a rămas datoare pe viață. A făcut un pact cu Vrajitoarea Brokilonului, bătrâna Eithné Ochi-de-argint. Maria Barring a murit, trăiască Milva... Câte expediții a mijlocit înainte ca Verdenul și Kerackul să se prindă? Trei?

– Patru, dacă nu mă înșel...

Cu toate că avea o memorie infailibilă, Ori Reuven se temea întotdeauna să nu se înșele.

– Să tot fi fost vreo sută de oameni dintre cei mai înverșunați în scalparea ielelor, care au dat ortul popii. Multă vreme n-au înțeles cum stau lucrurile, căci uneori Milva îl salva pe câte unul din masacru, purtându-l pe umerii ei, iar supraviețuitorul o ridica în slăvi pentru curajul ei deosebit. Chiar la sfârșitul celei de-a patra,

în Verden, dacă nu mă înșel, cineva a prins-o, în sfârșit, cu mâța-n sac... Cum se întâmplă oare, a exclamat brusc, hmm, hmm, că de fiecare dată călăuza care asmute oamenii să atace ielele cade în picioare ca mâța? Și așa a ieșit untdelemnul la suprafață: călăuza îi conducea într-adevăr, dar îi conducea direct într-o capcană, aruncându-i în fața săgeților driadelor care așteptau în ambuscadă...

Dijkstra a împins spre marginea biroului procesul-verbal de interogatoriu: avea impresia că pergamentul exala miasme din camera de tortură.

– Și apoi, a ghicit el, Milva a dispărut fără urmă, găsindu-și refugiu în Brokilon. Și nici până în ziua de azi nu găsești cu niciun chip voluntari în Verden pentru o expediție la driade. Bătrâna Eithné și tânăra Opintică au făcut o treabă bună. Să mai îndrăznească să pretindă că provocarea e o invenție umană! Dar poate că...

– Hmm, hmm? a mormăit Ori Reuven, nedumerit de întreprurerea și tăcerea prelungită a șefului.

– Poate că până la urmă au tras câteva învățăminte de la noi, a încheiat glacial spionul, cu ochii la denunțuri, la rapoartele de interogare și la condamnările la moarte.

Văzând că nu e nici urmă de sânge, Milva a băgat-o pe mânecă. Și-a amintit dintr-odată cum căprioara a făcut un pas în momentul săgetării. L-a făcut sau a vrut să-l facă, era totuna. Se mișcase și săgeata i-ar fi putut străpunge burta. Milva a tras o înjurătură. O săgeată înfiptă în burtă ar fi însemnat blestem și rușine pentru vânător! Ghinion! Piază rea!

A alergat spre buza râpei, uitându-se cu atenție printre muri, mușchi și ferigi. Își căuta săgeata. Prevăzută cu un vârf cu patru muchii atât de ascuțite, încât rădea părul antebrațului și lansată de la o distanță de cincizeci de pași, ar fi trebuit să străpungă căprioara dintr-o parte în alta.

A observat-o, a pus mâna pe ea și a răsuflat ușurată, a scuipat de trei ori, bucuroasă de noroc. Își făcuse griji degeaba, era chiar mai bine decât se aștepta. Săgeata nu era mânjită de conținutul

cleios și sordid al stomacului. Nu avea nici urmele spumoase, de culoare roșu-aprins, caracteristice plămânilor. Săgeata era complet acoperită de o roșeață întunecată, vâscoasă. Vârful străpunsese inima. Milva nu trebuia să avanseze ca un lup, nici să se apropie, nici să piardă vremea în căutarea urmelor. Căprioara era, fără doar și poate, moartă în tufișuri, nu mai departe de o sută de pași de copac, într-un loc indicat de sânge. Iar o căprioară săgetată în inimă ar fi trebuit să sângereze după câțiva pași, așa că știa că îi va descoperi urmele ușor.

După zece pași a dat de traseu, l-a urmat, cufundată din nou în gânduri și amintiri.

Și-a respectat promisiunea pe care i-o făcuse vrăjitorului. S-a întors în Brokilon chiar mai devreme decât făgăduise, la cinci zile după Sărbătoarea Recoltei, la cinci zile după luna nouă, care pentru oameni însemna începutul lui august, iar pentru elfi, Lammas, al șaptelea, adică penultimul *savaed* al anului.

Traversau Cureaua în zori, ea împreună cu cinci elfi. Comandoul pe care-l conducea avusese inițial nouă elfi călare, dar soldații din Brugge i-au urmărit tot timpul și la trei poște înainte de a ajunge la râu au dat pinteni cailor, șicanându-i întruna. I-au lăsat în pace doar când au ajuns la Curea, când în aburii zorilor se profila Brokilonul, pe malul drept al râului. Soldații se temeau de Brokilon. Aceasta i-a salvat. Au trecut râul. Epuizați, răniți. Însă nu toți.

Avea vești pentru vrăjitor, dar era convinsă că Gwynbleidd se afla încă în Col Serrai. Intenționa să se ducă să-l vadă la prânz, după ce ar fi tras un pui de somn. Mare i-a fost însă mirarea când i s-a ivit în fața ochilor brusc, ca o fantomă din negură. Fără niciun cuvânt, s-a așezat lângă ea, privind-o cum aranja patul, cum acoperea o sarcină de crengi cu o pătură.

– Nu te mai grăbi ca mireasa la pat! i-a spus ea sarcastic. Vrăjitorule, eu sunt frântă de oboseală. Zi și noapte în șa, mi-am amortit curu' și sunt learcă pân' la brâu, c-am trecut în zori ca lupii printre răchitele de pe mal...

– Te rog! Ai aflat ceva?

– Am aflat, i-a răspuns ea descheindu-și ciubotele ude și scoțându-le. Și chiar fără prea multă bătaie de cap, că se știe. Nu mi-ai spus că domnița ta este un asemenea personaj! Mă gândeam: o fi fiica ta vitregă, vreo fătucă săracă, vreo orfană bătută de soartă. Și, când colo ce să vezi? Prințesa Cintrei! Ha! Doar n-oi fi și tu vreun prinț incognito?

– Hai, spune-mi, te rog!

– Niciun împărat n-o să pună mâna pe ea, căci Cirilla asta a ta, din câte am auzit, din Thanedd a fugit direct în Nilfgaard, bineînțeles cu acei magicieni care au trădat. Iar în Nilfgaard împăratu' Emhyr a întâmpinat-o cu mare pompă. Și știi ce? După cum se vede, are de gând să facă nuntă cu ea. Iar acum lasă-mă să mă odihnesc! Dacă vrei, mai vorbim când mă trezesc.

Vrăjitorul tăcea. Ea și-a înșirat hainele ude pe crengile în formă de furci, urmând a răsări soarele pe ele, și-a desfăcut centura.

– Vreau să mă dezbrac, a murmurat ea. Hai, ce mai cauți aici? Te-ai fi așteptat la vești mai bune? Nimic nu te mai amenință, nimeni nu mai întreabă de tine, spionii te-au lăsat în pace. Iar domnița ta a scăpat de împărați, o să fie împărăteasă...

– E o veste sigură?

– Nimic nu e niciodată sigur, a căscat ea și s-a așezat pe pat. Poate doar ce se petrece în fiecare zi cu soarele, că se duce de la răsărit la apus. Dar cele spuse despre împăratu' nilfgaardian și prințesa din Cintra trebuie să fie adevărate. S-a făcut mare tam-tam pe seama lor.

– De unde și până unde s-a ivit acest zvon?

– De parcă n-ai ști! Dacă chiar nu ți-ai dat seama cumva... Ea o să-i aducă lui Emhyr o bucată bună de pământ, ca zestre. Nu numai Cintra, ci și partea asta a Jarugăi! Mai mult, ea poate să-mi fie stăpână, deoarece vin din Soddenu' de Sus și toți cei din Sodden, se vede treaba, fac parte din moșia ei! Pfff! Dacă vreodată se întâmplă să mă prindă prin vreo pădure de-ale ei, poate să poruncească să fiu atârnată-n ștreang. Oh, mira-s-ar lumea! Mi se închid ochii...

– Doar o întrebare. Dintre magicienele acelea... Adică dintre magicienii care au trădat, a fost prins careva?

– Nu, dar umblă vorba că o magiciană și-a pus capăt zilelor. La scurtă vreme după căderea Vengerbergului, când armatele Kaedwenului s-au apropiat de Aedirn. Poate de necaz sau de teamă de pedeapsă...

– În trupa pe care ai adus-o astăzi sunt cai fără stăpân. Oare elfii nu mi-ar da unul?

– Aha, n-ai astâmpăr, vrei s-o iei din loc, a murmurat ea, în timp ce se înfășura în pătură. Cam bănuiesc eu după cine îți ard călcâiele...

A tăcut, uluită de privirea de pe chipul lui. Dintr-odată, și-a dat seama că vestea pe care i-o adusese nu era deloc bună. Dintr-odată, și-a dat seama că nu înțelege absolut nimic. Dintr-odată în mod neașteptat, dintr-odată a simțit că vrea să stea lângă el, bombardându-l cu întrebări, ascultându-l, sfătuindu-l cu ceva, poate... S-a frecat insistent în colțul ochiului cu degetul îndoit. *Sunt istovită, s-a gândit ea, moartea mi-a rânjit în față toată noaptea. Trebuie să mă odihnesc. La urma urmei, ce-mi pasă mie de necazurile și de frământările lui? Ce-mi pasă mie de el? Și de copilă? La naiba și cu el, și cu ea! Fir-ar să fie, mi s-a dus somnul...*

Vrăjitorul s-a ridicat.

– Mi-or da un cal?

– Ia-l pe care-l vrei, i-a spus ea după un timp. Mai bine nu te arăți în fața elfilor. Am fost hăituiți până să trecem vadu', a curs mult sânge... Doar de roib să nu te atingi, e-al meu... Hai, ce mai stai?

– Mulțumesc pentru ajutor. Pentru tot.

Nu i-a răspuns.

– Am o datorie față de tine. Cum mi-o achit?

– Cum? Plecând de-aici de îndată! a strigat ea, sprijinindu-se în cot și trăgând cu putere pătura peste ea. Eu... tre' să dorm! Ia calu'... și du-te! În Nilfgaard, în iad, la naiba, mi-e totuna! Du-te! Lasă-mă-n pace!

– O să-mi achit datoria, i-a răspuns el încet. N-o să uit. Poate că într-o bună zi și tu o să ai nevoie de ajutor. De sprijin. De un umăr. Atunci să mă strigi, chiar dac-o fi în toiul nopții. O să vin.

Privind cu ochiul sticlos spre cer, căprioara zăcea pe marginea râpei spongioase de la atâtea izvoare aflate în apropiere, năpădite de ferigi. Milva a văzut căpușele imense prinse de burta de culoarea inului.

– Va trebui să vă căutați alt sânge, blestematelor! a murmurat, scoțându-și mănușile și luând cuțitul. Pentru că ăsta se răcește de-acum.

Cu o mișcare rapidă și precisă a decupat pielea de la stern la anus, conducând cu dexteritate lama pe lângă organele genitale. A separat cu grijă stratul de grăsime, introducându-și brațele până la coate, a incizat esofagul, a extras intestinele. A extirpat stomacul și vezica, în căutarea bezoarelor. Nu credea în proprietățile magice ale bezoarelor, dar erau destui idioți care credeau și erau dispuși să plătească pentru ele.

A ridicat căprioara și a rezemat-o de un buștean culcat, cu burta deschisă în jos, astfel încât să se scurgă sângele. S-a șters pe mâini de un smoc de ferigi.

S-a așezat lângă trofeul său.

– Vrăjitor diabolic și dement! a spus încet, cu ochii pironiți la coroanele pinilor din Brokilon, agățate la o sută de picioare deasupra ei. Să pornești tu până în Nilfgaard pentru copila aia a ta! Te duci până la capătul lumii, trecut prin sânge și foc, și nici măcar nu te gândești să-ți iei cu tine de-ale gurii! Știi că ai pen' cine să trăiești. Da' cu ce ai?

Pinii, desigur, nici n-au comentat, nici n-au întrerupt monologul.

– Uite ce cred eu, a continuat Milva scoțându-și cuțitul sângele de sub unghii, că n-ai nicio șansă s-o salvezi pe domnița matale. Din moment ce nu te poți apropia de Nilfgaard, nici măcar de Jaruga. Nici măcar la Sodden nu ajungi. Cre' că moartea ți-e scrisă. Ți-e scrisă pe buzele alea încăpățânate, în ochii ăia năprasnici se arată. Moartea te va prinde, vrăjitorule nebun, te va prinde cât de curând. Dar, datorită acestei căprioare, cel puțin n-o să mori de foame. Și asta nu-i puțin lucru. Eu așa cre'.

Văzându-l pe ambasadorul Nilfgaardului că intră în sala de audiență, Dijkstra a oftat discret. Shilard Fitz-Oesterlen, trimis al împăratului Emhyr var Emreis, obișnuia să vorbească pe limba diplomaților și era înnebunit să introducă ciudătenii lingvistice în fraze pompoase, care puteau fi înțelese doar de diplomați și oameni de știință. Dijkstra studiase la Academia Oxenfurtiana și, cu toate că nu obținuse titlul de maestru, cunoștea bazele jargonului universitar afectat. Dar îi dispăcea să facă uz de ele, pentru că în adâncul sufletului său nu suporta fastul și ceremoniile pompoase.

– Bine ați venit, excelență!

– Jupâne conte... Shilard Fitz-Oesterlen s-a aplecat ceremonios. De fapt, vă rog să mă iertați! Poate că ar trebui să mă adresez de-acum altfel. Nobilule și ilustrule prinț? Alteța Voastră Regală? Distinsule jupân secretar de stat? Pe onoarea mea, Înălțimea Voastră, demnitățile se revarsă asupra dumitale cu o asemenea cadență, încât, într-adevăr, nu mai știu cum să vă intitulez ca să nu încalc protocolul.

– Cel mai bine ar fi „Maiestatea Voastră“, mi-a răspuns Dijkstra cu o voce modestă. Știți, la urma urmei, Excelență, că palatul îl face pe rege. Și nu vă e străin faptul că, dacă strig „Săriți!“, curtea Palatului din Tretogor întreabă „Cât de sus?“

Ambasadorul știa că Dijkstra exagerează, dar fără a se îndepărta prea mult de realitate. Radovid, principele infant, era minor, regina Hedwig era devastată de moartea tragică a soțului ei, aristocrația era speriată, îndobitocită, dezbinată și divizată în facțiuni. În Redania, guvernul era, de fapt, condus de Dijkstra. Dijkstra ar fi putut să obțină cu ușurință toate demnitățile pe care le-ar fi dorit. Dar nu dorea nimic.

– Înălțimea Voastră a cerut să fiu chemat, a spus ambasadorul după o clipă. Fără prezența ministrului afacerilor externe. Cum de merit o asemenea onoare?

– Ministrul, s-a uitat Dijkstra spre tavan, și-a abandonat îndatoririle din motive de sănătate.

Cu un aer grav, Shilard Fitz-Oesterlen a dat din cap. Știa foarte bine că ministrul afacerilor externe se afla în temniță și

cu siguranță că simpla desfășurare în fața ochilor a instrumentelor de tortură era suficientă pentru a-l face să-și mărturisească pactele cu serviciul secret nilfgaardian, întrucât era un laș și un idiot. Știa, de asemenea, că rețeaua organizată de ofițerii lui Vattier de Rideaux, șeful spionajului imperial, fusese demontată, iar acum toate frâiele erau în mâinile lui Dijkstra. Era conștient și că ele conduceau direct la propria persoană. Dar persoana lui se bucura de imunitate, iar obligațiile îl forțau să ducă jocul până la capăt. Mai ales după instrucțiunile codificate ciudate transmise recent ambasadei de Vattier și de colonelul Stefan Skellen, agentul imperial pentru misiuni speciale.

– Întrucât încă nu a fost numit un succesor, a continuat Dijkstra, îmi revine mie datoria neplăcută să vă informez, Excelență, că ați devenit *persona non grata* în regatul Redaniei.

Ambasadorul s-a înclinat.

– Îmi pare rău, a spus el, că efectele ocazionate de expulzarea reciprocă a ambasadorilor provin din fapte fără legătură directă cu regatul Redaniei ori cu imperiul Nilfgaardului. Imperiul nu a întreprins nicio acțiune de agresiune împotriva Redaniei.

– În afară de blocada ambarcațiunilor și a mărfurilor noastre la gura Jarugăi și în insulele Skellige. În afară de sprijinirea și furnizarea de arme către comandourile de Scoia'tael.

– Acestea nu sunt decât insinuări sfruntate.

– Și cum rămâne cu concentrarea armatei imperiale în Verden și Cintra? Dar cu raidurile trupelor armate din Sodden și Brugge? Sodden și Brugge sunt protectorate temeriene, iar noi, Excelență, suntem aliați ai Temeriei, atacurile asupra Temeriei sunt atacuri asupra noastră. Mai sunt, de asemenea, chestiunile legate direct de Redania: rebeliunea de pe insula Thanedd și atacul criminal asupra regelui Vizimir. Și rolul jucat de Imperiu în aceste evenimente.

– *Quod attinet* incidentul din Thanedd, a zis ambasadorul, răsfirându-și mâinile, nu sunt îndrituit să-mi exprim opinia. Maiestății Sale Imperiale Emhyr var Emreis îi sunt străine culisele afacerilor private ale magicienilor voștri. Deplângem faptul că protestele noastre au un impact atât de mic la adresa propagandei

ce sugerează altceva. Propagandă ce se tot împânzește, îndrăznesc să subliniez, nu fără sprijinul celor mai înalte autorități ale regatului Redaniei.

– Protestele voastre surprind și uluiesc fără măsură, a spus Dijkstra cu un zâmbet ușor. Dar împăratul măcar nu ascunde prezența la Curtea sa a ducesei din Cintra, răpită chiar din Thanedd.

– Cirilla, regina din Cintra, l-a corectat cu emfază Shilard Fitz Oesterlen, nu a fost răpită, ci a cerut azil în Imperiu. Asta nu are nimic de-a face cu incidentul din Thanedd.

– Într-adevăr?

– Incidentul din Thanedd, a continuat ambasadorul, cu o față împietrită, l-a dezgustat profund pe împărat. Iar atacul nelegiuit comis de niște nebuni împotriva regelui Vizimir a trezit în el o sinceră și adevărată repulsie. Însă apogeul repulsiei a fost atins pe urmă, când niște bârfe groaznice s-au răspândit în rândul plebei, care îndrăznește să caute în inima Imperiului instigatorii acestei crime.

– Întemnițarea adevăraților instigatori, a zis Dijkstra încet, va pune capăt acestor bârfe, nădăjduim. Iar capturarea lor, care va permite să se facă dreptate, este doar o chestiune de timp.

– *Justitia fundamentum regnorum*, a fost de acord pe un ton grav Shilard Fitz-Oesterlen. Iar *crimen horribilis non potest non esse punibile*. Vă asigur că și Maiestatea Sa Imperială dorește să fie așa.

– Stă în puterea împăratului să îndeplinească această dorință, a răspuns indolent Dijkstra, încrucișându-și brațele pe piept. Unul dintre capii complotului, Enid an Gleanna, până nu demult cunoscută drept magiciana Francesca Findabair, prin voia împăratului Emhyr var Emreis, guvernează în prezent statul-marionetă al elfilor din Dol Blathanna.

– Alteța Sa Imperială, a spus ambasadorul, plecându-se într-o reverență rigidă, nu se poate amesteca în chestiunile din Dol Blathanna, regat independent, recunoscut de toate puterile vecine.

– Cu excepția Redaniei, pentru care Dol Blathanna a fost și va rămâne o parte a regatului Aedirn. Cu toate că ați fărâmițat în bucăți Aedirnul, cu colaborarea elfilor și a Kaedwenului, cu toate că în Lyria n-a mai rămas *lapis super lapidem*, prea v-ați grăbit să ștergeți

acest regat de pe harta lumii. Prea v-ați grăbit, Excelență! Însă nu e nici locul, nici timpul să discutăm așa ceva. Francesca Findabair n-are decât să guverneze deocamdată, o să vină și timpul dreptății. Dar cum rămâne cu ceilalți rebeli și organizatori ai atacului împotriva regelui Vizimir? Cu Vilgefortz din Roggeveen și Yennefer din Vengerberg? Există toate motivele să presupunem că, după eșecul loviturii de stat, ambii s-au refugiat în Nilfgaard.

- Pot să vă asigur, a declarat ambasadorul, ridicându-și privirea, că nu e chiar așa. Iar, dacă lucrurile stau chiar așa, îți garantez că nu vor scăpa de pedeapsa pe care o merită.

- Ei nu au încălcat nicio lege împotriva voastră, așa că nu de voi ține să-i pedepsiți. Împăratul Emhyr ar putea să-și demonstreze dorința sinceră de dreptate, care reprezintă *fundamentum regnorum*, predându-ne criminalii.

- Nu se poate nega îndreptățirea cerințelor dumneavoastră, a recunoscut Shilard Fitz-Oesterlen, simulând un zâmbet jenat. Însă acești oameni nu sunt pe teritoriul Imperiului, *primo*. *Secundo*, chiar dacă ar fi reușit să ajungă acolo, ar exista un impediment. Extradările au loc ca urmare a unei hotărâri judecătorești date, în acest caz, de către consiliul imperial. Luați în considerare, Înălțimea Voastră, că ruperea relațiilor diplomatice ar însemna un act de ostilitate din partea Redaniei. Prin urmare, ar fi prea puțin probabil ca acel consiliu să acorde o cerere de extradare dintr-o țară ostilă. Ar fi fără precedent... Doar dacă...

- Doar dacă... ce?

- Doar dacă se creează un precedent.

- Nu înțeleg.

- Dacă împărăția Redaniei ar fi dispusă să-i redea împăratului un criminal de drept comun prins pe teritoriul său, împăratul și consiliul său ar avea un motiv pentru a recompensa gestul de bunăvoință.

Dijkstra a tăcut un timp, dând impresia că murmură sau se gândește.

- Despre cine este vorba?

- Numele făptașului... - ambasadorul s-a prefăcut că încearcă să-și amintească și, în cele din urmă, a scos un dosar cu documente

din servieta de saftian. [^]Îmi pare rău, *memoria fragilis est...* Aici. Un anumit Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach. Acuzațiile care i se aduc nu sunt tocmai banale. E căutat pentru omor, dezertare, răpire, *raptus puellae*, viol, furt și falsificare de documente. Fugind de mânia imperială, a trecut hotarul.

– Până în Redania? Drum lung.

– [^]Înălțimea Voastră, a zâmbit ușor Shilard Fitz-Oesterlen, nu-și limitează interesele la perimetrul Redaniei. Nu mă îndoiesc că, dacă acest criminal ar fi fost capturat într-unul dintre regatele aliate, [^]Înălțimea Voastră ar afla din rapoartele numeroșilor săi... cunoscuți.

– Cum ați spus că se numește criminalul?

– Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach.

Dijkstra a tăcut un timp, prefăcându-se că-și caută în memorie.

– Nu, a zis în cele din urmă, n-a fost capturat nimeni cu un astfel de nume.

– [^]Într-adevăr?

– *Memoria mea nu e fragilis* în astfel de probleme. [^]Îmi pare rău, Excelență.

– Și mie, i-a răspuns glacial Shilard Fitz-Oesterlen. Mai ales că nu este posibil să se efectueze extrădarea reciprocă a infractorilor în aceste circumstanțe. Nu vă mai plictisesc, Domnia Voastră. Vă doresc sănătate și noroc!

– La fel. La revedere, Excelență!

Făcând câteva reverențe ceremonioase elaborate, ambasadorul a plecat.

– Sărută-mă în *sempiternum meam*, deșteptule! a murmurat Dijkstra, încrucișându-și brațele pe piept. Ori! Fă-te-ncoace!

Secretarul, roșu de la cât se abținuse să nu tușească și de la cât își dresese glasul, a ieșit din spatele draperiilor.

– Filippa se află încă în Montecalvo?

– Da. Cu ea sunt domnițele Laux-Antille, Merigold și Metz.

– Țara arde și baba se piaptână! Războiul stă să izbucnească dintr-un moment într-altul, hotarul de pe Jaruga stă să plesnească,

iar ele s-au dus și s-au încuiat în castel, la naiba-n praznic! Ia tocul și scrie: „Preaiubita mea Fil...” La naiba!

– Am scris „Dragă Filippa”.

– Bine. Continuă! „S-ar putea să te intereseze că ciudatul cu pene la coif dispărut din Thanedd, la fel de misterios cum a apărut, se numește Cahir Mawr Dyffryn și este fiul seneșalului Ceallach. Nu-l căutăm numai noi, ci și serviciile lui Vattier de Rideaux și oamenii aceluia fiu de cățea...”

– Domniței Filippa nu-i plac asemenea cuvinte. Am scris „acelui ticălos”.

– Bine, fie! „Acelui ticălos de Stefan Skellen. Pe de altă parte, știi tot atât de bine ca mine, dragă Fil, că serviciile secrete ale lui Emhyr nu-i slăbesc din ochi pe agenții și emisarii cărora Emhyr le-a promis că le pune pielea pe băț. Pe cei care, în loc să-și îndeplinească porunca sau să moară, l-au trădat și nu i-au respectat ordinele. Pare ciudat, pentru că eram siguri că acest Cahir a avut drept poruncă s-o captureze pe prințesa Cirilla și s-o ducă în Nilfgaard. Punct și de la capăt. Aș dori să discutăm între patru ochi despre o suspiciune ciudată, dar întemeiată, pe care mi-a trezit-o această chestiune, precum și despre unele teorii oarecum surprinzătoare, însă nu lipsite de sens. Cu tot respectul meu cel mai profund etc. etc.”

Milva a mers călare spre sud, mai întâi de-a lungul malului Curelei, trecând apoi prin Arsură, după care a traversat râul, a luat-o prin cheile umede, acoperite cu un covor moale de arbuști de culoare verde-deschis. A presupus că vrăjitorul, care nu cunoștea terenul așa bine ca ea, nu s-ar fi încumetat să treacă pe malul oamenilor. Tăind un meandru al râului foarte întors spre Brokilon, ar fi avut șansa să-l ajungă din urmă în apropiere de cascada Ceann Treise, însă, dac-ar fi ținut-o într-un galop, fără opriri, ar fi putut chiar să i-o ia înaintea.

Cintezele nu se încurcau cu trilurile lor. Cerul se posomorâse spre miazăzi. Aerul devenise mai greu și mai dens, muștele și țânțarii deveneau peste măsură de insistenți și de enervanți.

Când a intrat într-o mlaștină în care crescuseră aluni plini de fructe încă verzi și cu spini goi, roșietici, a simțit o prezență. N-a auzit-o. A simțit-o. Știa, așadar, că sunt elfi.

A oprit calul, astfel încât arcașii ascunși în desiș să o poată vedea bine. Și-a oprit și respirația. Cu speranța că n-a dat peste niște elfi prea impulsivi.

O muscă bâzâia deasupra căprioarei atârnată la șaua calului.

O șoaptă. Un fluier slab. Ea a răspuns cu un alt fluier. Scoia'tael au ieșit ca stafiile dintre tufișuri și numai atunci Milva a început să respire liber. I-a recunoscut. Aparțineau trupei lui Coinneach Dé Reo.

– *Hael*, i s-a adresat ea, descălecând. *Que'ss va?*

– *Ne'ss*, i-a răspuns încet elful, al cărui nume nu și-l mai amintea. *Caemm*.

Nu departe, în poiană, poposiseră și alții. Erau cel puțin treizeci, mai mulți decât avea trupa lui Coinneach. Ea s-a mirat. În ultima vreme, comandourile de Veverițe mai mult se împuținau decât se înmulțeau. În ultima vreme, comandourile pe care le întâlnea erau trupe de însângerați, febrili, care abia se mai țineau pe picioarele zdrelite sau în șa. Acest comando era însă altfel.

– *Cead*, *Coinneach*, a salutat-o comandantul care se apropia.

– *Ceadmil*, *sor'ca*.

Sor'ca. Surioară. Așa îi spuneau cei care îi erau prieteni când voiau să-i arate respect și simpatie. Și asta, chiar dacă erau mult, mult mai în vârstă decât ea. La început, pentru elfi era doar *Dh'oine*, omul. Apoi, după ce i-a ajutat în mod regulat, au botezat-o *Aen Woedbeanna*, „fata din pădure“. Abia mai târziu, când au cunoscut-o mai bine, s-au luat după driade, care o strigau Milva, Opintică. Numele ei real, pe care-l dezvăluia celor de care o unea o prietenie adevărată, cu condiția să-i răspundă cu gesturi similare, nu le plăcea: se pronunța „*Mear'ya*“ cu o grimasă, ca în cazul în care ar fi spus ceva dezagreabil în limba lor. Și imediat i-au zis „*sor'ca*“.

– Încotro vă îndreptați?

Milva s-a uitat atent în jur, dar tot nu vedea nici răniți, nici bolnavi.

- La a Opta Milă? În Brokilon? i-a întrebat.

- Nu.

A renunțat să mai pună întrebări, îi cunoștea prea bine. Era suficient să se uite puțin la fețele imobile și tensionate, la calmul ieșit din comun și demonstrativ cu care își puneau armele și harnașamentele în ordine. Era suficientă o privire atentă în ochii lor profunzi, fără fund. Știa că se îndreaptă spre luptă.

Cerul se întuneca spre miazăzi, era acoperit de nori.

- Da' tu un' te duci, *sor'ca*? a întrebat-o Coinneach.

Apoi a aruncat o privire la căprioara atârnată de șaua calului, a schițat un zâmbet.

- La miazăzi, i-a răspuns ea rece pentru a evita nelămuririle. Spre Drieschot. Elfului i-a pierit zâmbetul.

- Pe malul oamenilor?

- Cel puțin până la Ceann Treise, a ridicat ea din umeri. Sigur că pe la cascadă o să mă întorc pe malul Brokilonului, pentru că...

S-a întors când a auzit fornăitul cailor. Mai mulți Scoia'tael s-au alăturat trupei deja extraordinar de numeroase. Pe aceștia îi cunoștea și mai bine.

- Ciaran! a strigat ea nu foarte tare, fără să-și ascundă uimirea. Toruviel! Ce căutați voi aici? Abia v-am dus în Brokilon, și voi din nou...

- *Ess'creasa, sor'ca*, i-a spus serios Ciaran aep Dearbh.

Bandajul de la capul elfului era colorat cu sânge care curgea încet.

- Așa trebuie, a repetat Toruviel în spatele lui, așezându-se cu grijă, ca să nu-și lovească brațul ținut într-o eșarfă. Au venit vești. Nu puteam să stăm de pomană în Brokilon, când fiecare săgeată contează.

- Dacă aș fi știut, a spus ea, nu mă mai chinuiam pentru voi. Nu-mi mai bagam pielea la saramură.

- Veștile au venit noaptea trecută, a explicat încet Toruviel. Nu puteam... nu putem să ne abandonăm camarazii de arme într-un asemenea moment. Nu putem. Pricepe, *sor'ca*!

Cerul s-a întunecat și mai tare. De data asta, Milva a auzit clar tunetul îndepărtat.

- Nu călări spre miazăzi, *sor'ca*, i-a zis Coinneach Dá Reo. Vine furtuna.

- Și ce poate furtuna să-mi... dar s-a oprit și l-a privit cu atenție. Ha! Deci astea sunt veștile care au ajuns la tine? Nilfgaardu', nu? Vrea să treacă Jaruga prin Sodden? Să atace Brugge? De-asta plecați?

Nu i-a răspuns.

- Da, ca în Dol Angra.

S-a uitat la ochii lui întunecați.

- Împăratul Nilfgaardului o să vă folosească și de data asta, a continuat, să le asigurați spatele oamenilor, să vă treacă prin sânge și foc. Apoi o să încheie pace cu regii, iar pe voi o să vă zdrobească. În focu' pe care-l aprindeți, voi înșivă o să ardeți.

- Focul curăță. Și întărește. Trebuie să treci prin el. *Aenyell'hael, ell'ea, sor'ca?* În limba voastră, botezul focului.

- Mie îmi plac alte focuri.

Milva a dezlegat căprioara și a aruncat-o la pământ la picioarele elfilor.

- Cele care crapă sub scuiat, a spus. Țineți, ca să nu muriți de foame în timpul convoiului! Nu-mi mai e de trebuință.

- Nu te mai duci spre miazăzi?

- Ba mă duc.

Mă duc, se gândea în sinea ei, zbor ca vântu'. Tre' să-l avertizez pe țicnitu' de vrăjitor, tre' să-l avertizez despre furtuna în care se bagă. Tre' să-l fac să se răzgândească.

- Nu pleca, *sor'ca!*

- Lasă-mă-n pace, Coinneach!

- Vine furtuna dinspre miazăzi, a repetat elful. O furtună uriașă. Și un pârjol nemărginit. Salvează-te în Brokilon, surioară, nu te mai duce spre miazăzi! Ai făcut destul pentru noi, nu poți face mai mult. Și nici nu trebuie. Noi trebuie. *Ess'tedd, esse creasa!* De-acum, e timpul nostru. La revedere!

Aerul era greu și dens.

Vrăjile teleproiecției erau complicate, trebuiau să le lanseze împreună, să-și unească mâinile și gândurile. Și totuși, s-a dovedit a fi un efort colosal. Deoarece și distanța era destul de mare. Pleoapele închise ale Filipei Eilhart tremurau, Triss Merigold ofta, pe fruntea înaltă a Keirei Metz se înșiruiau broboane de sudoare. Numai pe chipul Margaritei Laux-Antille nu exista niciun semn de oboseală.

În odaia slab luminată a pătruns dintr-odată lumina, un mozaic de reflexii dansând de-a lungul lambriurilor întunecate, din lemn, care căpțușeau peretii. Pe masa rotundă plutea o sferă ce strălucea cu reflexii lăptoase. În timp ce Filippa Eilhart scanda incantațiile de la sfârșitul magiei, sfera i-a căzut în față, pe unul dintre cele douăsprezece scaune din jurul mesei. În interiorul sferei era conturată o figură neclară. Imaginea tremura, proiecția nu era foarte stabilă. Apoi a devenit mai clară.

– La naiba! a murmurat Keira, ștergându-și fruntea. Cei din Nilfgaard n-au auzit de sulemeneli, nici de descântece de înfrumusețare?

– S-ar părea că nu, i-a răspuns Triss din colțul gurii. Și cred că nici de modă n-au auzit niciodată.

– Nici de ceea ce se numește machiaj, a adăugat Filippa încet. Dar acum șșșt, fetelor! Și nu vă mai holbați la ea! Trebuie să stabilizăm proiecția și să-l salutăm pe oaspetele nostru. Întărește-mă, Rita!

Margarita Laux-Antille a repetat formula magiei și gestul Filipei. Imaginea a tremurat de câteva ori, și-a pierdut instabilitatea tulbure și strălucirea nenaturală, contururile și culorile s-au înviorat. Acum magicienele puteau să observe mai atent figura din partea cealaltă a mesei. Triss și-a mușcat buza și i-a făcut cu ochiul Keirei.

Femeia din proiecție avea o față palidă, banală, un ten lipsit de strălucire, ochi vagi și inexpressivi, buze înguste și un nas ușor încrețit. Purta o pălărie ciudată, conică, oarecum fronsată. Pletele de o curățenie îndoielnică îi ieșeau de sub borurile slinoase. Aspectul neîngrijit și senzația de silă erau accentuate de o mantie neagră, largă și fără formă, garnisită pe umeri cu fir de argint uzat.

Broderia reprezenta o semilună înconjurată de stele. Era singura podoabă purtată de magiciana nilfgardiană.

Filippa Eilhart s-a ridicat, încercând din răspuțeri să nu-și etaleze bijuteriile, dantelele și decolteul.

– Venerabilă jupâneasă Assire, i s-a adresat, bine ați venit la Montecalvo! Suntem foarte bucuroase că ați acceptat invitația noastră.

– Am făcut-o din curiozitate, a spus magiciana din Nilfgard cu o voce neașteptat de plăcută și melodioasă, aranjându-și pălăria cu un gest involuntar.

Avea o mână subțire, cu pete galbene, cu unghiile despicate și neuniforme, evident cioplite.

– Doar dintr-o simplă curiozitate, a repetat ea, ale cărei consecințe, la urma urmei, îmi pot fi fatale. Aș dori niște lămuriri.

– Ți le vom oferi de îndată, a dat Filippa din cap, făcându-le semn celorlalte magiciene. Înainte de toate, îngăduiți-mi să evoc proiectiile celorlalte participante la întâlnire și să fac prezentările. Puțintică răbdare, vă rog!

Magicienele s-au prins din nou de mână, reînnoindu-și incantațiile. Atmosfera din încăpere suna ca un fir tensionat, de sub bârnele tavanului s-a lăsat din nou deasupra mesei o pâclă lăptoasă, care a umplut odaia cu o umbră pâlpâitoare. Pe trei dintre scaunele goale au apărut sfere de lumină pulsatoare, iar în interiorul lor s-au profilat contururile unor siluete. Prima care a apărut a fost Sabrina Glevissig într-o rochie turcoaz, cu un decolteu adânc, provocator, cu un guler înalt, ajurat, care îi puneă în valoare cârlionții drăgălași, prinși într-o diademă cu diamante. Alături de ea, din strălucirea tulbure a apărut Sheala din Tancarville, în catifea neagră, cu perle cusute, cu o blană de vulpe argintie încolăcită în jurul gâtului. Magiciana din Nilfgard își trecea nervos limba peste buzele subțiri. *Ei bine, acum s-o vedem pe Francesca, s-a gândit Triss. Când o apărea Francesca, șoricelul negru, își ies ochii din orbite.*

Francesca Findabair nu a dezamăgit-o. Nici prin rochia minunată, de culoarea sângelui de taur, nici prin cofura trufașă, nici

prin colierul de rubine, nici prin ochii de căprioară, înconjurați de un machiaj puternic, elfesc.

– Bine ați venit, domnițelor, a spus Filippa, la castelul din Montecalvo, unde mi-am îngăduit să vă invit ca să discutăm probleme destul de importante! Regret că ne întâlnim prin teleproiecție. Însă nici timpul, nici distanța care ne separă, nici situația în care ne aflăm nu ne-au îngăduit să ne întâlnim personal. Eu sunt Filippa Eilhart, jupâneasa castelului. Ca gazdă și inițiator al întâlnirii, îmi permit să fac prezentările. În dreapta mea se află Margarita Laux-Antille, rector al Academiei din Aretusa. În stânga mea, Triss Merigold din Maribor și Keira Metz din Carreras. Mai departe, Sabrina Glevissig din Ard Carraigh, Sheala din Tancarville, venită din Creyden, din Kovir, Francesca Findabair, cunoscută și ca Enid an Gleanna, actuală suverană din Valea Florilor. Și, în final, Assire var Anahid din Vicovaro, din imperiul Nilfgaard. Iar acum...

– Iar acum eu vă părăsesc! a explodat Sabrina Glevissig, arătând spre Francesca cu o mână plină de inele. Te-ai întrecut cu șaga, Filippa! N-am de gând să stau la aceeași masă cu elfa asta nenorocită, nici măcar sub formă de iluzie! Încă nu s-a uscat sângele de pe zidurile și podelele din Garstang! Și chiar ea a făcut vărsare de sânge! Ea și Vilgefertz!

– Te implor să păstrezi formalitățile!

Filippa a pus ambele mâini pe marginea mesei.

– Și sângele-rece! a adăugat. Ascultă ce am de spus. Nu-ți cer nimic mai mult. După ce termin, fiecare dintre voi o să hotărască dacă rămâne sau pleacă. Proiecția se face de bunăvoie, poate fi întreruptă în orice clipă. Singurul lucru pe care îl cer celor care se hotărăsc să plece este să păstreze taina acestei întâlniri.

– Știam eu! s-a agitat Sabrina atât de tare, că a părăsit proiecția pentru scurt timp. Întâlniri secrete! Decizii misterioase! Ce mai tura-vura: conspirație! Și cred că știm împotriva cui. Îți bați joc de noi, Filippa? Ne ceri să păstrăm secretul față de regii și colegii noștri, pe care nu ai considerat oportun să-i inviți. Se află aici și Enid Findabair, care guvernează prin bunăvoința lui

Emhyr var Emreis în Dol Blathanna, stăpâna elfilor, care și-au pus armele și faptele în slujba Nilfgaardului. Și, de parcă n-ar fi fost de-ajuns, observ cu uimire că în această odaie se află și o proiecție a unei magiciene din Nilfgaard. De când și până când au încetat magicienele din Nilfgaard să asculte orbește, ca niște sclave slugarnice, de puterea imperială? Despre ce secrete vorbim? Dacă ea se află aici, este cu știrea și cu consimțământul lui Emhyr! Din porunca lui! E ochiul și timpanul lui!

– Tăgăduiesc, a spus Assire var Anahid liniștită. Nu știe nimeni că particip la întâlnire. Mi s-a cerut să păstrez secretul, l-am păstrat și-l voi păstra. Este și în interesul meu. Pentru că, dacă ar ieși la iveală, mi-ar sări capul de pe umeri. Căci pe aceasta se bazează slugărnicia magicienilor din imperiu. Ei au de ales între slugărnicie sau eșafod. Mi-am pus pielea la saramură ca să vin aici. Tăgăduiesc că am venit ca spion. Nu pot să dovedesc decât într-un singur fel: cu moartea mea. E de-ajuns să dați în vileag taina întâlnirii noastre, pe care doamna Eilhart vă roagă s-o păstrați. E de-ajuns ca vestea întâlnirii noastre să iasă din aceste ziduri, și îmi pierd viața.

– Și pentru mine trădarea secretului ar avea consecințe nefaste, a zâmbit Francesca fermecător. Ai la dispoziție o cale minunată de răzbunare, Sabrina.

– Mă voi răzbuna pe altă cale, elfo. Ochii negri ai Sabrinei străluceau cu flăcări sinistre. Dacă iese la iveală secretul, n-o să fie nici din vina, nici din neatenția mea. Niciodată!

– Faci vreo aluzie?

– Bineînțeles, a intervenit Filippa Eilhart. Bineînțeles că Sabrina face aluzii. Vă aduce aminte delicat de colaborarea mea cu Sigismund Dijkstra. De parcă ea nu ar fi avut niciun contact cu serviciile secrete ale regelui Henselt!

– E o diferență, a sărit arsă Sabrina. Eu n-am fost amanta regelui Henselt timp de trei ani! Și nici spioana lui!

– Destul! Taci!

– Sunt de acord, a spus răspicat Sheala din Tancarville. Taci, Sabrina! Ajunge cu Thaneddul, ajunge cu spionajul și intrigile

extraconjugale! N-am venit aici să iau parte la dispute, să aud resentimente ori insulte reciproce. Nu mă interesează rolul de mediatoare, iar, dacă am fost invitată cumva aici cu această intenție, vă asigur că a fost în van. Presupun că particip în zadar și fără rost, că pierd timpul prețios pe care mi l-am luat cu efort din cel pentru munca mea științifică. Dar termin cu presupunerile. Propun, în sfârșit, să dau cuvântul Filipei Eilhart. În cele din urmă, vom afla scopul acestei întâlniri. Vom cunoaște rolul pe care trebuie să-l jucăm aici. Apoi, fără emoții ieșite din comun, vom decide dacă vom continua spectacolul sau vom lăsa cortina să cadă. Discreția pe care ni s-a cerut s-o respectăm, desigur, ne angajează pe toate. Cu consecințe de care eu, Sheala de Tancarville, voi avea grijă personal să aibă parte indiscreta.

Niciuna dintre magiciene nu s-a clintit și n-a scos vreo vorbă. Triss nu s-a îndoit nicio clipă de avertismentele Shealei. Singuratica din Kovir nu obișnuia să amenințe în van.

– Îți dăm cuvântul, Filippa! Le rog pe stimatele domnițe adunate aici să tacă până în momentul în care Filippa ne dă de înțeles că s-a încheiat.

Filippa Eilhart s-a ridicat, foșnindu-și rochia.

– Dragi surori, a început ea, situația e gravă. Magia este amenințată. Evenimentele tragice de pe insula Thanedd, la care mă întorc în gând cu tristețe și dezgust, au arătat că roadele a sute de ani de cooperare aparent fără conflicte s-au risipit cât ai clipi atunci când s-au manifestat exagerat interesele private și ambițiile egoiste. Acum avem parte de tulburare, haos, neîncredere reciprocă și vrăjmașie. Ce se întâmplă acum începe să scape de sub orice control. Pentru a recâștiga controlul, pentru a împiedica un cataclism fără margini, trebuie să apucăm cu mâini puternice cârma navei biciuite de furtună. Domnița Laux-Antille, domnița Merigold, domnița Metz și cu mine am discutat în prealabil și am căzut de acord. Nu este suficient să reconstruim Capitulum și Consiliul distruse în Thanedd. Chiar dacă am reconstrui ambele instituții, nu există nicio garanție că, odată reconstituite, nu vor fi cangrenate de la început de aceeași boală care le-a distrus pe cele anterioare. Trebuie

creată o organizație secretă, complet diferită, care să servească exclusiv interesele magiei. Care să facă tot pentru a evita un cataclism. Căci, dacă dispare magia, dispare și lumea. La fel ca acum câteva veacuri, lumea privată de magie și de progresele pe care le implică se va scufunda în haos și întuneric, se va îneca în sânge și în barbarie. Le invităm pe toate domnițele prezente aici să se alătore inițiativei noastre, să participe susținut la activitatea organizației secrete pe care ne-am propus-o. Ne-am permis să vă chemăm aici pentru a vă exprima părerea. Am terminat.

– Mulțumim, a înclinat din cap Sheala de Tancarville. Dacă îmi îngăduiți, încep eu. Prima mea întrebare, Filipa, este de ce eu. De ce am fost *eu* chemată aici? Am refuzat de multe ori să candidez pentru Capitul, am demisionat din funcția de președinte al Consiliului. În primul rând, mă copleșește munca mea. În al doilea rând, am crezut și încă mai cred că există și alții mai vrednici de astfel de onoruri în Kovir, Poviss și Hengfors. Întreb, așadar, de ce am fost invitată *eu*, și nu Carduin. De ce nu Istredd din Aedd Gynvail, Tugdual sau Zangenis?

– Pentru că sunt bărbați, i-a răspuns Filipa. Organizația despre care vorbeam trebuie să fie constituită exclusiv din femei. Domniță Assire?

– Îmi retrag întrebarea, a surâs magiciana nilfgardiană. Era aceeași cu întrebarea domniței Tancarville. Răspunsul mă satisface.

– Sunt oripilată de acest șovinism bănesc! a explodat Sabrina Glevissig. Mai ales de pe buzele tale, Filipa, după ce ți-ai schimbat... orientarea erotică. Nu am nimic împotriva bărbaților. Mai mult, îi ador și nu-mi pot închipui viața fără ei. Dar... după un moment de reflecție... la urma urmei, e o idee înțeleaptă. Bărbații sunt instabili psihic, prea sensibili la emoții, nu poți conta pe ei în momentele de criză.

– E adevărat, a recunoscut calm Margarita Laux-Antille. Întotdeauna comparăm rezultatele adeptelor din Aretusa cu efectele lucrărilor băieților din Ban Ard, și de fiecare dată comparația este în favoarea fetelor. Magia presupune răbdare, delicatețe, inteligență, echilibru, perseverență și tenacitate, precum și

îndurarea cu seninătate și smerenie a înfrângerilor și a eșecurilor. Bărbații pierd din cauza ambiției. Își doresc mereu ceea ce știu că este imposibil și inaccesibil. Și nu mai observă ce e posibil.

– Destul, destul, destul! s-a înfuriat Sheala fără să-și ascundă surâsul. Nimic nu poate fi mai rău decât șovinismul bazat pe știință. Să-ți fie rușine, Rita! Cu toate astea... Da, și eu sunt de acord cu structura monosexuală propusă a... conventului sau, dacă preferați, a lojii. Din ce am auzit, e vorba despre viitorul magiei, iar magia este o chestiune prea importantă pentru a-i fi încredințată soarta în mâinile bărbaților.

– Dacă pot să vorbesc și eu, a intervenit Francesca Findabair cu o voce melodioasă, dați-mi voie să întrerup un moment divagațiile despre superioritatea naturală și indiscutabilă a sexului nostru și să ne concentrăm pe problemele legate de inițiativa propusă, al cărei obiectiv nu-mi e limpede deloc. Momentul ales nu este întâmplător și trezește bănuieli. Suntem în război. Nilfgaardul a învins și a pus la zid împărățiile de la miazănoapte. Oare nu cumva sloganele generale pe care le-am auzit aici ascund o dorință, de înțeles la urma urmei, de a inversa situația? Astfel încât să fie învins și pus la zid Nilfgaardul? Urmând să fie atacați elfii temerari? Dacă-i pe-așa, dragă Filippa, atunci nu vom ajunge la nicio înțelegere.

– Acesta este motivul pentru care am fost invitată? a întrebat Assire var Anahid. Nu acord prea multă atenție politicii, dar știu că armatele imperiale au un anumit avantaj în războiul cu armatele voastre. În afară de domnița Francesca și de domnița din Tancarville, care vin dintr-un regat neutru, toate domnițele reprezintă regatele ostile Imperiului Nilfgardian. Cum ar trebui să tălmăcesc vorbele tale despre solidaritatea magiciană? Ca pe un îndemn la trădare? Îmi pare rău, dar nu mă văd în rolul ăsta.

După ce a terminat, Assire s-a aplecat, ca și cum ar fi atins ceva ce nu intra în proiectie. Lui Triss i s-a părut că a auzit un mieunat.

– Are o pisică, a șoptit Keira Metz. Pun rămășag că e neagră...

– Mai încet! a șoptit Filippa. Dragă Francesca, dragă Assire, inițiativa noastră trebuie să fie absolut apolitică, aceasta este baza

ei fundamentală. Nu vom sluji interesele raselor, ale regatelor, ale regilor sau ale împăraților, ci doar binele magiei și viitorul ei.

– Slujind binele magiei, a zâmbit Sabrina Glevisig batjocoritor, oare n-o să uităm de bunăstarea magicienilor? Ei bine, știm deja cum sunt tratați magicienii în Nilfgaard. Ne tot scâldăm în discuții apolitice și apoi, dacă Nilfgaardul o să ne cucerească și o să ajungem sub puterea imperială, o să arătăm cu toții ca...

Triss se agita întruna, Filipa ofta ușor. Keira își lăsa capul în jos, Sheala își făcea de lucru aranjându-și blana la gât. Francesca își mușca buzele. Fața lui Assire var Anahid nu tremura, dar se umplea de o roșeață ușoară.

– Pe fiecare dintre noi o așteaptă o soartă tristă, am vrut să spun, a încheiat în grabă Sabrina. Filippa, Triss și cu mine am fost pe Muntele Sodden. Emhyr o să ne ceară socoteală, cum ne-a cerut pentru Thanedd sau pentru întreaga noastră activitate. Dar aceasta este doar una dintre rezervele pe care mi le trezește declarația de apoliticism a acestui convent. Participarea noastră aici și acum înseamnă renunțarea imediată la serviciul politic și activ pe care îl îndeplinim în prezent pentru regii noștri? Trebuie să continuăm cu acest serviciu și astfel să slujim celor doi stăpâni, magia și conducătorii?

– Eu, a zâmbit Francesca, când cineva îmi spune că este apolitic, îl întreb întotdeauna la ce fel de politică se gândește mai concret.

– Și știi că n-o are în vedere pe cea pe care o practică, a zis Assire var Anahid, uitându-se la Filippa.

– Eu sunt apolitică, a vorbit Margarita Laux-Antille și a ridicat capul. Și școala mea e apolitică. Am în vedere toate modurile, tipurile și genurile de politică existente!

– Dragile mele domnițe, a intervenit Sheala, după ce tăcuse un lung răstimp. Să țineți minte că sunteți sexul dominant! Așa că nu vă comportați ca puștoaicele care se năpustesc la platoul cu tartă de pe masă. Filippa a propus un *principium* foarte limpede. Cel puțin pentru mine și încă nu am motive să cred că vouă nu vă merge mintea. Dincolo de pereții odăii, fiți ce doriți, slujiți oricui vreți și ce vreți, cât de loiali doriți. Dar, când ne întâlnim la convent, tratăm exclusiv magia și viitorul ei.

– Exact așa văd eu lucrurile, a confirmat Filippa Eilhart. Știu că există multe probleme, îndoieli și nelămuriri. Le vom examina la următoarea întâlnire, la care vom participa toate în carne și oase, nu sub formă de proiecție sau de iluzie. Prezența nu va fi considerată act formal de aderare la convent, ci gest de bunăvoință. Dacă un asemenea convent trebuie sau nu să ia ființă, asta vom decide în comun. Noi toate. Cu drepturi egale.

– Noi toate? a repetat Sheala. Văd scaune goale, bag mâna-n foc că n-au fost aduse de pomană.

– Conventul trebuie să cuprindă douăsprezece magiciene. Aș dori ca pentru unul dintre aceste scaune libere să fie propusă și prezentată o candidată la următoarea întâlnire de către domnița Assire. Fără doar și poate că în imperiul Nilfgaard se mai găsește o magiciană destoinică. Am lăsat al doilea loc la latitudinea ta, Francesca, ca să nu te simți singura elfă pursânge. Pe-al treilea...

Enid an Gleanna a ridicat capul:

– Cer două locuri. Am două candidate.

– Are vreuna dintre voi ceva împotriva acestei cereri? Dacă nu, și eu sunt de acord. Astăzi este a cincea zi a lunii august, a cincea zi după luna nouă. Ne vom întâlni din nou a doua zi după luna plină, dragi surori, peste paisprezece zile.

– Un moment! a întrerupt-o Sheala de Tancarville. Mai este un loc gol, care ar trebui să fie a douăsprezecea magiciană?

– Iată prima problemă de care se va ocupa loja, a zâmbit enigmatic Filippa. Peste două săptămâni vă voi spune cine va sta pe al doisprezecelea scaun. Și apoi vom reflecta împreună cum s-o facem pe acea persoană să se așeze pe el. Veți fi uimite de candidatura mea și de respectiva persoană. Pentru că nu e o persoană obișnuită, dragi surori. Ea este Moartea sau Viața, Distrugerea sau Renașterea, Ordinea sau Haosul. Depinde cum o privești.

Tot satul se bulucise în fața palisadei să vadă ceata trecând. Tuzik ieșise împreună cu ceilalți. Avea de lucru, dar nu putea să se abțină. În ultima vreme se vorbeau câte-n lună și-n stele despre Șobolani. Umbla un zvon că fuseseră capturați toți și chiar

spânzurați. Zvonul s-a dovedit a fi fals, din moment ce tocmai defilau cu afectare și fără grabă prin fața întregului sat.

– Ticăloși fără seamăn! a șoptit cineva în spatele lui Tuzik, dar era o șoptă plină de admirație. Prin mijlocul satului defi...

– Și gătiți ca de nuntă...

– Și ce cai! N-o să vezi așa ceva nici la nilfgardieni!

– Bah, furați. Șobolanii iau caii de peste tot. Acum caii se vând bine oriunde. Dar pe cei mai buni îi păstrează pentru ei...

– Cel din față, ia uitați-vă, e Giselher... Șeful.

Și lângă el, călare pe roib... Scânteia o cheamă...

De după palisadă a sărit un câine vagabond, a început să latre, strecurându-se printre copitele din față ale roibului Scânteii. Elfa și-a fluturat pletele luxuriante, răsfirate în dezordine și întunecate, și-a întors calul, s-a aplecat în față și a șfichiuit câinele cu biciul. Javra a schelălăit de durere și s-a întors de trei ori pe loc, iar Scânteia l-a scuipat. Tuzik a strecurat o înjurătură printre dinți.

Cei adunați șuşoteau mai departe, arătând discret către următorii Șobolani care veneau agale prin sat. Tuzik îi asculta, nu avea încotro. Știa toate zvonurile și bârfele, precum ceilalți, și-a închipuit fără niciun efort că cel cu pletele până la umăr, de culoarea paiului, care ronțăia un măr, era Kayleigh, cel lat în umeri era Asse, iar cea cu cojocelul de oaie brodat era Reef.

Parada era închisă de două fete care avansau una lângă alta, ținându-se de mână. Cea mai mare, călare pe un murg, era rasă în cap, de parcă ar fi avut tifos, și purta o bluză de dantelă de un alb fără cusur, strălucind sub jacheta descheiată; colierul, brățările și cerceii aruncau reflexii orbitoare.

– Aia plină de giuvaieruri e Mistle... a auzit Tuzik. Împopoțonată cu atâtea zorzoane, arată ca un pom de Crăciun...

– Cică a omorât mai mulți oameni decât primăverile pe care le are...

– Și cealaltă? Sura? Aia cu spada-n spate?

– Falka-i spune. De anu' ăsta s-a înhăitat și ea cu Șobolanii. Tot o pramatie.

Pramatia, după cum a estimat Tuzik, nu era mult mai mare decât fiica lui, Milenka. Pletele cenușii ale micuței pușlamale evadau în șuvițe de sub o beretă de catifea roșie, ornată arogant cu un mănunchi de pene de fazan. O eșarfă de mătase, de culoarea macului, îi era legată la gât într-o cocardă fistichie.

Printre sătenii care se adunaseră în fața cocioabelor s-a stârnit brusc o agitație. Cel care mergea în fruntea cetei, Giselher, și-a oprit calul și a aruncat cu un gest nonșalant o tășcută zornăitoare la picioarele bunicii Mykita. Femeia se sprijinea în baston.

– Zeii să te aibă în pază, maică! a strigat bunica Mykitka. Să fii sănătos, binefăcătorul nostru, să...

Râsul colorat al Scânteii a înecat spusele bătrânicii. Elfa, cu piciorul drept sprijinit arogant în scăriță, a întins o punguță și a împrăștiat impetuos o mână de monede în mulțime. Reef și Asse i-au urmat exemplul, o adevărată ploaie de argint a năvălit pe drumul nisipos. Kayleigh, chicotind, a aruncat cotorul de măr spre cei care se învârteau în căutarea banilor.

- Binefăcătorilor!
- Șoimuleții noștri!
- Noroc bun peste tot!

Tuzik nu s-a repezit asemenea celorlalți, nu a căzut în genunchi ca să caute monede prin nisip și prin găinațul de pui. Rămăsese lângă palisadă, uitându-se la fetele care treceau agale prin fața lui. Cea mai tânără, cea cu părul cenușiu, i-a surprins privirea și expresia. Eliberând mâna fetei rase în cap, și-a îndemnat calul, s-a năpustit pe el, izbindu-l de palisadă, și aproape că l-a țintuit cu scărița. S-a uitat în ochii ei verzi și s-a cutremurat. Atât de multă răutate și ură rece erau în ei.

– Lasă-l, Falka! i-a spus cea rasă în cap. Nu-i nevoie. Pramatia cu ochi verzi s-a mulțumit să-l împungă pe Tuzik cu o ultimă privire și apoi i-a urmat pe Șobolani fără să se uite înapoi.

- Binefăcătorii!
- Șoimuleții noștri!

Tuzik a scuipat.

Spre seară au tăbărât peste sat Negrii, cavalerii din fortul Fen Aspra, semănând groază pe unde treceau. Potcoavele răsunau, caii nechezau, armele zăngăneau. Primarul și ceilalți țărani pe care aceștia i-au chestionat au mințit de-au înghețat apele, îndreptându-i spre o pistă falsă. Pe Tuzik nu l-a întrebat nimeni. Și bine a făcut.

Când s-a întors de la pășune și s-a dus în grădină, a auzit niște voci. A recunoscut bătăjeliile gemenilor lui Jiboso, rotarul, a recunoscut țipetele ascuțite ale băieților vecinilor. Și glasul Milenkăi. *Se joacă*, s-a gândit în sinea lui. A trecut dincolo de gard. Și a înghețat.

– Milenka!

Milenka, singura fiică rămasă în viață, lumina ochilor lui, ducea un baston atârnat de-o frânghie pe spate, de parcă ar fi fost o spadă. Își lăsase părul liber, își prinsese de scufița de lână un smoc de pene de cocoș, își legase la gât eșarfa mamei sale... într-o coardă ciudată, extravagantă.

Avea ochii verzi.

Tuzik nu ridicase niciodată mâna la fiica lui, niciodată nu folosisese cureaua paternă.

Atunci a fost prima dată.

Un fulger a brăzdat orizontul, un tunet a dudit. O rafală de vânt a arat suprafața Curelei. *Se stârnește furtuna*, s-a gândit Milva, iar după furtună o să vină vremea rea. *Cintezele nu s-au înșelat*.

I-a dat pinteni calului. Dacă voia să ajungă la vrăjitor înainte de furtună, trebuia să se grăbească.